

PAVEL MASLÁK & JAKUB HOLUŠA
zlatý a stříbrný z HMS v Portlandu

Tomáš Portytk

Narozen: 6. 4. 1996
Sport: severská kombinace
Trenér: Tomáš Portytk st.,
 Vladimír Šmíd
Oddíl: Dukla Liberec

Táta ho nikdy nemohl dostat z můstků domů

Ještě neuměl ani pořádně chodit a táta, který v Lomnici nad Popelkou trénuje skokany, ho brával na můstky. Tam vlastně dělal první životní i lyžařské krůčky. „Když byl sníh, tak jsem denně lyžoval,“ vzpomíná závodník severské kombinace Tomáš Portytk, který talent letos proměnil ve zlato na juniorském mistrovství světa.

„Táta říká, že mě z můstků nemohl nikdy dostat domů. V areálu v Popelkách jsem byl skoro pořád. Později jsem hrál i fotbal a hokej, což byl pro sportovní budoucnost dobrý mix, ale bylo jasné, že zůstanu u lyžování. Máme ho totiž v rodině a kromě táty skákal i děda,“ vypráví pokračovatel lyžařského rodu Portytků. „Odmalička jsem chtěl být skokanem, ale nemám na to postavu. To bych musel být kost a kůže. Hodil jsem se spíš na kombiňáka, a proto jsem si vybral tuhle disciplínu.“

Už od čtrnácti se začal objevovat na kempech juniorské reprezentace. „V patnácti jsem si vyzkoušel seniorský závod, a to byl nejednou jiný svět. Stál jsem na startu třeba s Pavlem Churavým, který je o dvacet let starší a mohl by mi dělat tátu. Poznal jsem, jak vypadají opravdové závody a skuteční sruženáři. Byla to škola a motivace zároveň, skvělé bylo i to, že mi kluci radili a pomáhali,“ pochvaluje si dvacetiletý Tomáš Portytk.

Letos v únoru završil člen Dukly Liberec juniorskou éru zlatem na MS v rumunském Rašnově. „Když jsem projížděl cílem, viděl jsem, jak trenéři a servisáci jásají. Všude kolem se míhaly pozitivní vlny. Byl to krásný pocit, něco neskutečného,“ říká mladík, který se učí číšníkem.

Vždycky měl lepší skok a v běhu se oproti soupeřům snaží moc nezaostat. „V juniorech už běžecky neztrácím, ale s chlapci je to náročnější. Na běžkách mám velké rezervy a to je můj hlavní cíl do budoucna. Když se mi to povede, mohl bych se prosadit i mezi seniory,“ dodává Tomáš Portytk, pro nějž by přechod k seniorům neměl být problém, neboť má za sebou řadu startů ve SP, závodil na dvou mistrovstvích světa i ZOH.

Text: Milan Novotný
 Foto: Ivana Roháčková

Největší úspěchy:

2016 – 1. místo MSJ   **2015** – 4. místo MSJ
 – 12. a 14. místo SP   – 10. místo SP
2014 – 5. místo MSJ
2012 – 1. místo Olympiáda mládeže

ročník 11 / číslo 1 / 2016

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Přiščák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková
 Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
 Profi-tisk group s.r.o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
 ISSN 2336-873X

Číslo 1 / 2016 vyšlo: 21. 4. 2016

V jednotkách ozbrojených sil
 rozšiřuje ASC DUKLA
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele
 Redakci nevyžádané materiály
 se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Facebook ASC DUKLA má už taky své příznivce. A není jich málo. Nejvýraznější úspěchy a události ze života našich armádních sportovců neuniknou pozornosti lidí, kteří se zajímají o kvalitní sport. Zimní a halová část sezony 2016 byla nejvíce úspěšná pro Ester Ledeckou, Evu Samkovou, Pavla Masláka a Jakuba Holušu. Pavel Maslák svým vítězstvím oslovil na Facebooku Dukly 9 823 lidí. A podobně to bylo i u dalších úspěchů armádních sportovců. Fanouškové se zajímají o naše sportovce, komentují, reagují, „lajkují“, žijí s Duklou. A to je dobře.

Úspěch našeho sportovce, samozřejmě nejenom z Dukly, vyvolává v nás všech pocit spokojenosti, štěstí, radosti a čím dál častěji i pocit hrdosti. Právě o to se i my – sportovci, trenéři, servismani, maséři, fyzioterapeuti, doktoři, funkcionáři a zaměstnanci v Dukle – maximálně snažíme.

Děkujeme za velkou podporu Ministerstvu obrany, Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy a našim fandům i v roce 2016. V roce olympijském to budeme moc potřebovat.

Jaroslav Přiščák

Obsah

- 2 A tělo řeklo: Dost
- 4 Drak opět zlatý, Holub stříbrný
- 6 Dráhaři z Londýna medaile nepřivezli
- 8 Dukláci trefili dva bronz
- 8 Januš zaokrouhlil rekord na 110
- 10 Dvakrát křišťálový glóbus
- 11 Jsem na sebe docela pyšná
- 12 Návrat do špičky
- 13 Finále ve Špindlu skončilo bronzem
- 14 Portytk slavil juniorský titul, Dvořák návrat do závodní formy
- 16 Běžci na lyžích paběrkovali
- 17 Veteráni se zlepšili
- 18 Krýzl držel jako jediný Čech prapor v alpských disciplínách
- 19 Juniorský čtyřbob vyjel světový bronz
- 20 Světový bronz z ledové tříště
- 21 Splnil si životní sen
- 22 Házenkáři po čtvrtstoletí v semifinále EP
- 24 Stříbrný zázrak z Melbourne
- 26 Sedmkrát na pódiu na čtyřech olympiádách
- 28 Jaké jsou vaše pocity?
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Hokejový střelec
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

A tělo řeklo DOST

Pětatřicetiletý Ondřej Bank, historicky jeden z nejlepších českých alpských lyžařů, vstoupil do letošní sezony s představou kvalitních výkonů a dobrých výsledků. Už v lednu se však musel po opakovaných bolestech v kolenu se zasněženými svahy rozloučit a koncem února po lékařském vyšetření definitivně i s celou svojí kariérou.

Skákal také z letadla

Cestu k bílé stopě mu ukázal otec, který byl velkým fanouškem lyžování. A protože už od klukovských let měl dobré výsledky, tak do zasněžených svahů zapustil své kořeny. „Skákal jsem také volným pádem z letadla a zkoušel i jiné divočiny, ale brzy jsem zjistil, že lyžování je náročný sport s obrovskou konkurencí, což mě přitahovalo. Nejdůležitější role patří hlavě, ale je potřeba mít kvalitní materiál, být v dobrém

týmu, ve špičkové fyzické kondici a mnoho dalšího. Hodně náročné je také cestování, protože se jezdí nejen po různých evropských zemích, ale také do zámoří. Vůbec nejnáročnější byla pro mě vždy před cestou příprava všeho potřebného. Od materiálu až po osobní věci před uložením do auta nebo do kufru před přesunem letadlem,“ usmívá se Bank.

Sjezdu, slalomu či obřím slalomu se s menšími či většími zdravotními

přestávkami věnoval 15 let, takže zkušenost má na rozdávání. „Jízda trvá pouhou jednu minutu, ale na pěkný výsledek z vrcholných mezinárodních soutěží se čeká třeba deset let. Během té jediné minuty musí lyžař prodat vše, co umí, co v něm je. Není to fotbal nebo hokej, kdy slabší chvíle se dají napravit. Na zasněženém svahu stačí udělat jednu nebo dvě chybičky a draze se za ně platí. Naděje na přední umístění se během vteřiny rozplyne jako pára nad hrncem,“ připomíná Bank.

Olympiáda byla zázrakem

Prvního pěkného výsledku dosáhl už v roce 2001 šestým místem na MS ve Svätém Antonu. Zúčastnil se čtyř olympijských her a sedmi světových šampionátů. Potěšila ho zvláště třetí místa v superkombinaci Světového poháru v roce 2007 v americkém Beaver Creeku i loni v Kitzbühelu,

stejně jako v roce 2011 pátá příčka na mistrovství světa, kdy byl vyhlášen Králem bílé stopy, tedy nejlepším českým lyžařem. Životního úspěchu pak dosáhl v roce 2014 na olympijských hrách v Soči, kde po předchozích nemalých zdravotních problémech doslova zářil, dokonce se natahoval pro medaili. Věděl, že je schopný jezdit rychle a že je obohacen nemalou dávkou adrenalinu. Potvrdil to devátým místem v Super G, sedmou příčkou v superkombinaci a pátou pozicí v obřím slalomu.

„Tyto výsledky jsem nečekal, ale tréninkové úsilí přineslo své ovoce. Bylo to úžasné, olympiáda se pro mě stala zázrakem. Zase se mě soupeři půl dne báli, zdravili mě a gratulovali. Opět jsem byl jejich kámoš,“ netají i po dvou letech velkou spokojenost.

Krutý thajský virus

Různých zranění i vážného onemocnění si užil víc než dost. Patří mezi ně především z roku 2008 otevřené zlomeniny holenní i lýtkové kosti, které si vyžádaly rok a půl trvající rekonvalescenci. V živé paměti je ještě jeho loňský strašlivý pád při sjezdu na mistrovství světa v Beaver Creeku, po němž pouze zázrakem vyvázl jen s otřesenou mozkem a zlomeninou nártní kůstky. Vůbec to nejhorší ho potkalo v roce 2012, kdy uhořel blesk z modrého nebe. „Prožil jsem doslova hrozný týden a měsíce. Ozvaly se vysoké teploty, následoval špatný tep i tlak a celková slabost. Nemohl jsem dojít ani na záchod. Velice krušné období trvalo půl roku a lékaři dodnes nedokázali stanovit přesnou diagnózu. Patně šlo o jakýsi thajský virus. Zdálo se, že se sportem se budu muset rozloučit, ale naštěstí patřím k lidem, kteří v sobě cítí nutnost něco dokončit, netíkat od rozdělané práce,“ zdůrazňuje.

Při ohlédnutí za svými zdravotními problémy říká, že všechny tyto nepříjemné překážky z něj udělaly lepšího člověka. „Varovaly mě a zároveň poučily. Do 16 let jsem byl sportovní spratek, který vyhrál, co se dalo. Pak jsem si zlomil nohu a za půl roku znovu. V rehabilitačním centru jsem viděl kluky na vozíčkách a lidi, kteří řeší závažné životní problémy. Byla to pro mě užitečná škola, která mi pomohla na další cestě. Vždyť v mém případě šlo jen o jakési lyžování,“ zamýšlí se Ondřej.

Koleno je příliš opotřebované

Po už zmíněném loňském hrůzném pádu uvažoval o ukončení své sportovní kariéry. Jakmile však odložil berle, okamžitě byl plný elánu a hned začal přemýšlet o přípravě na další sezonu. „Celý život jsem se po cestě plné různých překážek drápal nahoru, takže když jsem se dočkal ve všech směrech optimálních tréninkových podmínek, tak jsem si říkal, že by byla škoda, kdybych skončil. I v 34 letech mě dál hnala láska

Momentka Bankova pádu na MS v Beaver Creeku od Christiana Walgrama vyhrála fotku roku 2015 ve sportovní kategorii ankety World Press Photo

k lyžování. Cítil jsem se dobře i zdravotně, kotník se občas ozýval jen po náročném tréninku. Závody jsem však nechtěl jezdit jen proto, abych je absolvoval. Věděl jsem, že spokojen budu jen s pozicí v bodované třicítce a třeba si udělám radost i z předního umístění,“ vrací se do loňského podzimu.

V několika závodech se sice představil, ale ke spokojenosti měl daleko. V únoru pak po magnetické rezonanci poničeného kolena se rozhodl, že svoji kariéru uzavře. Po důkladném vyšetření u známého lékaře sportovců profesora Pavla Koláře vyšlo najevo, že pokračovat v tomto velice náročném sportu na vrcholové úrovni by bylo velkým rizikem. Ondrova hlava sice ještě chtěla jeden rok u lyžování zůstat, ale tělo řeklo DOST!

„Koleno je po několika zlomeninách lýtkové i holenní kosti a potrháných vazech velice opotřebované a v pořádku není ani kotník. Proto jsem Ondrovi doporučil, aby dráhu vrcholového sportovce ukončil. V tréninku by se už nemohl při plné zátěži připravovat a tudíž i jeho výkony by nemohly být na odpovídající úrovni. Když sečtu všechny úrazy, které ho v jeho životě potkaly, tak je vcelku logické, že muselo dojít k tomuto závěru. Je potřeba myslet na budoucnost, aby třeba za deset či patnáct let nelitoval, že s tvrdou řeholí lyžařského života se měl rozloučit dřív,“ zdůraznil renomovaný fyzioterapeut.

Těší se i na život bez lyží

Tento verdikt přijal Bank se smíšenými pocity z nedokončené práce, ale bere ho jako tvrdou realitu. Po neustálých dlouholetých zdravotních problémech o konci kariéry dokonce několikrát uvažoval, ale zadní vrátka si stále nechával pootvěřená. „Už nejméně třikrát jsem se chtěl s lyžováním rozloučit a pokaždé v takových chvílích

přemýšlel, co potom budu dělat. V hlavě mám několik možností, takže snad si něco najdu. Nejdřív si však musím v rámci možností vyléčit koleno, různým cvičením si udržet dobrou fyzickou kondici a těším se, že se konečně budu moci věnovat rodině se dvěma potomky. Moje manželka mi však řekla, že proti mé další sportovní sezoně nemá námitek. Takže mám spíš obavy, aby jí nevdadlo, že teď budu doma častěji, než dosud byla zvyklá,“ směje se uprostřed podle něj předčasného loučení se svým lyžařským životem. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Drak opět zlatý, Holub stříbrný

Stejně hrdiny jako vloni měla česká atletická výprava po vrcholu halové sezony. Před rokem nadchli Pavel Maslák a Jakub Holuša zlatem pražskou O2 arenu, letos si vezli medaile ze setkání světové elity v americkém Portlandu.

Díky zlaté Maslákově čtvrtce a Holušově stříbru na patnáctistovce obsadilo Česko velmi lichotivé páté místo v medailovém hodnocení. „A zase zásluhou ostravského draka a opavského Holuba, co by bez Moravy atletika dělala. Měli by nám tam postavit pomník,“ vykládal rozesmátý Holuša, přezdívaný Holub.

Haviřovský rodák Maslák, jehož záda zdobí velké tetování draka, navýšil délku své vlády halové čtvrtce na čtyři roky. Za tu dobu vyhrál dvě halové ME a nyní podruhé za sebou i světový šampionát pod střechou. A končit svoji nadvládu neplánuje... „Když vydržím zdravý a příprava půjde, jak má, věřím, že za rok Evropu vyhraju,“ říká.

Maslák do USA tentokrát nejel podle tabulek v roli největšího favorita, ale na zelené dráze Oregon Convention Center byl suverénní od rozběhu, v němž byly jedinou komplikací zapomenuté rukávky a ponožky do treter.

Michal Balner a Jan Kudlička

Využil zkušeností

Finále rozběhl nejrychleji Bralon Taplin z Grenady, Maslák se po prvním okruhu zařadil za něj. „A zhruba 70 metrů před cílem už jsem si byl jistý, že vyhraju,“ líčil. Taplin totiž začal vadnout, Maslák ho zvnějšku oběhl a radoval se z obhajoby zlata. Výkon 45,44 s je jeho čtvrtým nejrychlejším halovým časem kariéry. „Takticky jsem to zvládl dobře. Soupeři halu tolik neumí. Mají celý rok teplo, nezavodí v ní. Proto nemají tolik zkušeností,“ popisoval svěřenec Dalibora Kupky.

Pro léto s evropským šampionátem v Amsterdamu, kde má v plánu dvoustovku, a olympiádou v Riu však podle Masláka čerstvé zlato nic neznamená. „Titul je povzbuzením, ale plno lidí halu vynechalo,“ uvědomuje si. „V Riu bych se chtěl dostat do finále, což možná bude těžší, než vyhrát v Portlandu. Viděli jste v Pekingu, jak se

čtvrtka neskutečně posunula. Budu muset zrychlit o čtyři desetiny, abych se dostal do finále,“ připomíná výpadek už v rozběhu na loňském mistrovství světa, jenž v Pekingu potkal i Holušu.

Další skvělý finiš

V Portlandu ale 28letý mílař opět potvrdil, že žádný závod pro něj není ztracený, zopakoval podobný kousek jako vloni v Praze. Úžasné zrychlení v závěru Holušovi vyneslo v čase 3:44,30 stříbro.

Nejprve se český rekordman v hale i venku přehnal přes dvojici Etiopanů Dawita Woldeho a Amana Woteho, v posledních metrech se dostal i přes dlouho vedoucího Novozélandana Nicholase Willise. Odolal mu pouze vítěz Matthew Centrowitz. Ale těsně! Američan uhájil zlato o osm setin,

ale to českému běžci nikterak nebránilo v radostných oslavách. Podobné zažil už před čtyřmi lety v Istanbulu, kdy senzačně doběhl pro stříbro na osmistovce.

„Je to něco velkého, neuvěřitelného, získat v této konkurenci medaili,“ rozplýval se. „Hala je můj domov, umím to v ní,“ přiznával a srovnával letošní stříbro s loňským památným triumfem v O2 aréně. „Praha pro mě bude vždycky víc, bylo to doma, a co dělali lidi, bylo úžasné. Ale s ohledem na konkurenci je tahle medaile asi cennější,“ přemítal.

„Asi jsem mohl být víc vepředu, možná bylo i na útok na zlato, ale je těžké najít optimální cestu. Myslím, že jsem prodal úplně všechno, i to, že mám v hale naběháno. V závěru jsem viděl, že soupeři tuhnou, tak jsem zavřel oči a šel do plných,“ popisoval parádní finiš.

Jemu i Maslákovi přišlo vhod, že v českých klimatických podmínkách je hala pro trénink takřka nezbytná, zatímco karibští i afričtí běžci mohou trénovat venku bez obav celý rok. A získané zkušenosti umějí česká halová esa parádně zúročit.

„To je u nás s Pavlem stejné. V hale trénujeme a závodíme, víme, kde se mění krok, kde si člověk může dovolit přidat a kde pošetřit. To řada soupeřů neví,“ vyprávěl svěřenec Jiřího Sequenty.

Kudlička pod stupni

Těsně pod stupni vítězů skončil v soutěži tyčkař, která následovala hned po slavnostním zahájení šampionátu, Jan Kudlička, jenž bojoval s bolestí paty. Když se rozbíhal, připadal si jako by měl na jedné noze tretru a na druhé lyžák. Zranění, které

si přivodil v Jablonci před odletem na halové mistrovství světa, o sobě v Portlandu dávalo vědět.

S bolestí se ale popasoval a vybojoval čtvrté místo za výkon 575 cm, na obhajobu bronzu nedosáhl jen vinou vyššího počtu pokusů. „Už jsem myslel, že je noha dobrá, ale v rozcvičení zase otekla. Připadal jsem si jako Achilles, ale šlo to i s jednou nohou a čtvrté místo není vůbec špatné,“ hlásil.

Michal Balner skončil devátý, ale výkonem 555 cm si stejně jako Pavel Maslák pojal start na olympiádě v Riu.

Mäki nepostoupila v osobním rekordu

O postup do finále bojovala na patnáctistovce Kristiina Mäki. Během závodu se držela ve druhé polovině desetičlenného

balíku, do poslední dvoustovky vybíhala šestá. Chvilí se zdálo, že šesté místo, kterým by ještě mohla postoupit časem, udrží, ale ve finiši se přes ni přehnal Maročanka Arafiová.

Čtyřadvacetiletá běžkyně časem 4:11,28 do finále sice nepostoupila, obsadila celkově jedenácté – druhé nepostupové místo, ale na patnáctistovce si vylepšila své osobní maximum o 28 setin. „Po osobáku jsem celkově docela spokojená. Myslím, že příprava na léto jde správným směrem, určitě pro mě byl tento závod přínosem a zkušeností,“ řekla Mäki.

Nevedlo se koulaři Tomáši Staňkovi. Po slibně rozjeté sezoně předvedl v Portlandu jen 19,46 metrů a skončil šestnáctý.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Aleš Gráf

Dráhaři z Londýna medaile nepřivezli

Nejvýše se dostala Machačová v scratchi. Sprinteři v sezoně vyjeli dvě olympijská místa, na šampionátu je ale dostihla únava. Na dráhový světový šampionát do Londýna odjízďeli čeští cyklisté s medailovými ambicemi. Víc na ně zkraje března v honosném velodromu mysleli stíhači, pro sprinterskou sekci bylo mistrovství světa spíš důležitým krokem směrem k olympiádě v Rio. Nakonec to ale v dějišti minulých olympijských her jezdcům Dukly nezacinkalo.

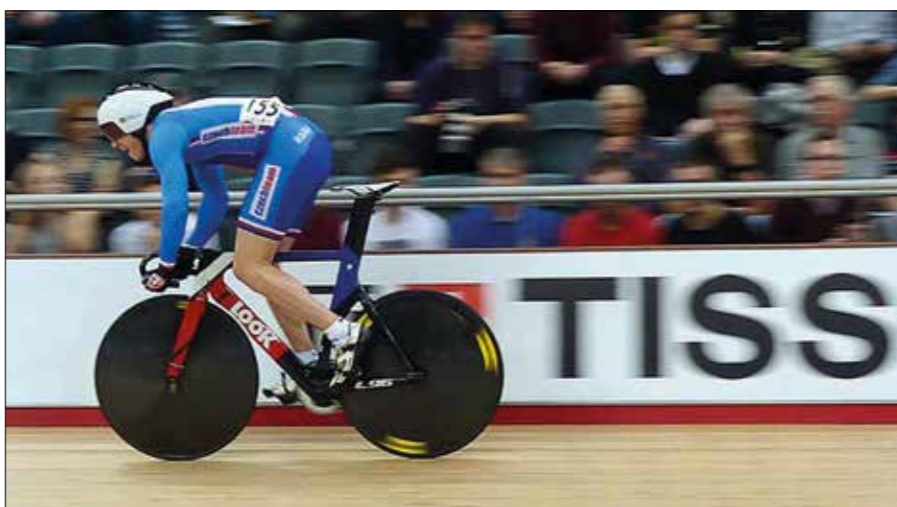
Machačová pátá v scratchi

Dvojstart měla v Londýně naplánovaný zkušená Jarmila Machačová. Nejprve přišel na řadu scratch, který se jí docela povedl. Skončila pátá a v té chvíli ještě nikdo netušil, že to bude nejlepší český výsledek na tomto MS. „Jelo se mi dobře, v závěru jsem byla v úniku a ve hře o medaili. Jenže asi okruh a půl před cílem přede mě sjela ruská závodnice, a abych do ní nevrázila, musela jsem zpomalit a pak ji objíždět. Takovou komplikaci jsem fakt neočekávala. Ztratila jsem rychlost a už nebyla šance zasáhnout do spurtu nejlepších,“ popsala třicetiletá cyklistka smůlu v závodě na 10 km.

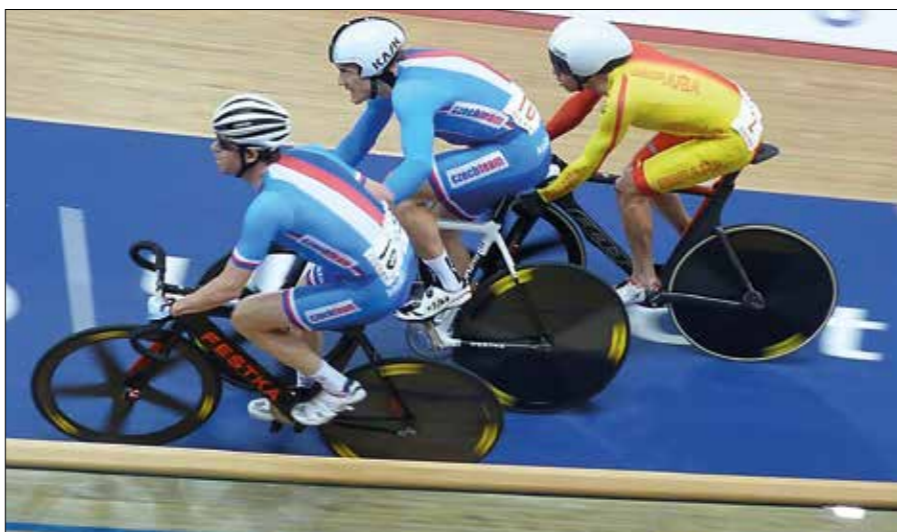
O dva dny později čekal poslední českou medailistku z dráhových šampionátů bodovací závod a její forma se zdála po scratchi nadějná. Vyhrála druhý bodovaný spurt, jenže to bylo bohužel jediných pět bodů, které v bodovačce na 25 km získala. V konečném hodnocení to stačilo na deváté místo. „Myslela jsem na medaili, ale nepodařilo se mi udělat si náskok kola, za což trochu

Jarmila Machačová

Pavel Kelemen

Martin Bláha a Vojtěch Haček

mohou bolesti břicha, které mě postihly před polovinou jízdy. Hodně záleží na taktice a na štěstí, ovšem tehle závod byl jenom o spurtech. V cíli jsem byla strašně zklamaná, ale postupem času mě to trochu opustilo. Snad to příště bude lepší,“ přála si mistryně světa z roku 2013 v Minsku.

Haček za sebou nechal většinu favoritů

Přestože měl Vojtěch Haček původně startovat až poslední den v madisonu, představil se i v scratchi a v hladkém závodě na 15 km bojoval do posledních kol o medaili. Nakonec z toho bylo šesté místo. Společně s dalšími pěti jezdci získal okruh náskoku, ale ve finiši mu došly síly. „Šel jsem do závodu s defenzivní taktikou, přece jen jsem scratch jel na šampionátu poprvé a nevěděl, jak se bude vyvíjet. Čekal jsem, že se pojede rychle, a v první půli jsem se snažil co nejvíc pošetrít, ale doplatil jsem na to,“ přiznal.

Se skupinou pronásledovatelů nejprve dotahoval ztracený okruh, pak zbytku

pelotonu odskočili. „V závěru jsem byl rád, že jsme udělali rundu navíc. Jak jsme však přijeli do balíku, nohy se mi zastavily a nebylo na to zaspurtovat si o medaili. Když však vidím, že většina favoritů skončila za mnou, jsem spokojený,“ uznal Haček, který pak ještě skončil osmý s Martinem Bláhou v madisonu. Při tom byli svědky excelentní vítězné jízdy domácí hvězdné dvojice Wiggins-Cavendish.

Sprinteři Pavel Kelemen a Adam Ptáčník v Londýně neuspěli. Prvně jmenovaný zjel v kvalifikaci na letmých 200 metrů šestnáctý čas. I tak se dostal pod deset sekund, když časomíra ukázala 9,986. V prvním kole pak narazil na devátého nejrychlejšího Novozélandčana Webstera, na něhož nevyzrál a celkově obsadil 16. místo. Ptáčník dosáhl až jedenatřicátého času 10,158 a do vyřazovacích bojů nepostoupil. Oběma se pak moc nedařilo ani v keirinu.

Wagnerovi zkřížil plány prasklý řetěz

Trenér Petr Klimeš viděl jejich vystoupení v jiné optice. „Po úspěšném mistrovství Evropy ve Švýcarsku startovali

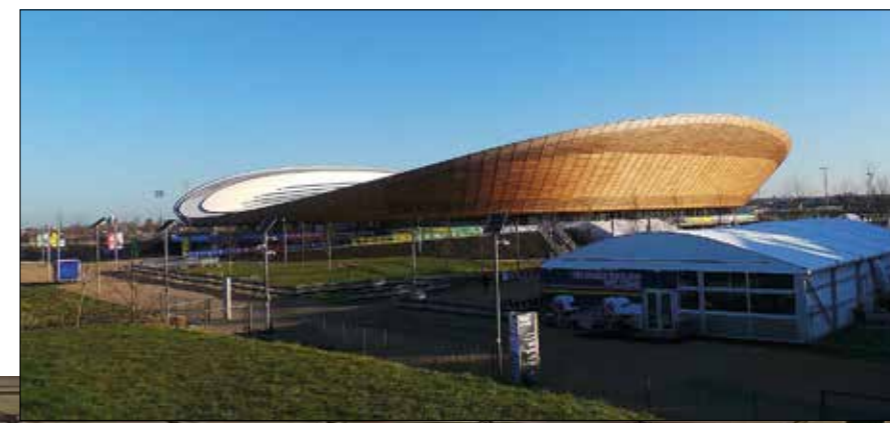
na Světových pohárech v Kolumbii, Novém Zélandu a Hongkongu. Bylo kolem toho spousta cestování, dostavila se únava a na světový šampionát se nám už nepodařilo vyladit formu. Sezona byla dlouhá a náročná, ale podařilo se nám – i když zatím jen neoficiálně – vybojovat dvě místa pro Rio. Jedno na sprint a druhé na keirin,“ pochlubil se kouč brněnské Dukly.

„O tom, kdo pojede do Ria, se budu rozhodovat podle aktuální formy a zdravotního stavu až těsně před olympiádou. Je třeba zvážit, jestli disciplíny obsadit dvěma jezdci, nebo upřednostnit jednoho, aby jel dvakrát,“ přemítal Klimeš, podle nějž byla blízkost olympiády cítit i v londýnských časech. „Před rokem se tam jel Světový pohár, a kdyby Kelemen tenkrát na dvoustovce zjel letošní kvalifikační čas, kvalifikaci by vyhrál. Letos nebyl špatný, ale po sérii startů mu chyběla šťáva, kterou měl na podzim na Evropě.“

Pod Klimešova křídla patří i dvojice Tomáš Bábek a Robin Wagner, kteří startovali v neolympijském závodě 1 km s pevným startem a obsadili sedmé, resp. osmé místo. „Tomáš mírně překvapil, Robin umí zajet kilometr o něco líp. Čekalo se, že by se mohl objevit v Top 5, ale asi deset dní před šampionátem přetrhl na soustředění na Mallorca řetěz a při pádu si poranil koleno a rameno. Musel být pár dní v klidu a tréninkový výpadek byl znát,“ pravil směrem k bronzovému z loňského ME.

Text: Milan Novotný

Foto: Natálie Šrůtková, Jarmila Machačová, ASO Dukla Brno a Praha

Dukláci trefili dva bronzy

Únorové mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchových zbraní v maďarském Györu bylo poslední možností vybojovat účastnická místa na letní olympiádě v Rio. Čeští reprezentanti tuto možnost nevyužili. Nejbližší k němu měl pistolář plzeňské Dukly Jindřich Dubový. Byl první, na koho účastnické místo na OH nezbylo...

Kancaři: Januš, Pokorný a Jonáš

Silvie Získalová a Jindřich Dubový

„Je to obrovská škoda, protože Jindra odjízďel do Györu v solidní formě. Tím, že účastnická místa už měli prakticky všichni favorité, byla šance reálná za předpokladu dobrého výsledku. K tomu chybělo opravdu hodně málo – účast ve finále. Nakonec si ale domů přivezl medaili, společně se Silvií Získalovou vybojovali bronz v nové disciplíně, kterou je soutěž smíšených dvojic,“ konstatoval šéftrenér střelců plzeňské Dukly Bohumír Pokorný.

Tato nová disciplína, a nejen ona, před sebou má slibnou perspektivu. Vzhledem k úpravě počtu účastníků na olympiádách dojde i ke změnám olympijských disciplín. Mezinárodní olympijský výbor preferuje v mnoha sportech soutěže smíšených dvojic. V tomto směru působí i na Mezinárodní střeleckou federaci, která o změnách bude jednat letos v polovině roku. Ty by platily, pokud je schválí i MOV, už na dalších OH 2020 v Tokiu.

Kanci ještě žijí

Běžící terč byl a je ozdobou české sportovní střelby. V minulosti vozili „kanci“, jak se těmto střelcům přezdívá od dob, kdy terč tvořila silueta divočáka, medaile z velkých závodů po desítkách. Když tato disciplína vypadla z programu OH, zájem o ni celkově opadl a Český střelecký svaz bohužel nebyl výjimkou. Ale možná...

„Mezi střelci se spekuluje o několika variantách disciplín, které by z olympijského

programu zmizely, a naopak existuje i mnoho variant disciplín, které by je nahradily. Soutěže smíšených družstev v nich skutečně figurují, ale nemá smysl o nich nyní spekulovat,“ řekl Pokorný.

Pokorný se jako střelec, ale hlavně jako trenér běžícího terče podílel na stovce medailí z velkých soutěží. Pro disciplínu dýchá.

„Rusové a Maďaři hovoří o návratu běžícího terče na olympiádu formou smíšeného družstva dost hlasitě. Nedělám si zbytečné

iluze, ale kdyby se to podařilo... Nám by to moc pomohlo, protože běžící terč žije jen díky Dukle a podpoře vedení armádního sportovního centra v Praze. Jsme schopni vychovat i ženy,“ pravil.

Jeho syn David Pokorný, loni bronzový v juniorské soutěži na ME v Mariboru, střílel v Györu již za muže společně s dalšími dukláky Miroslavem Janušem a Bedřichem Jonášem, se podílel ve standardu na 30+30 ran na zisku bronzové medaile. Miroslav

Januš pak přišel o účast v soubojích o medaile až v rozstřelu na dvě rány. Ještě hůř dopadl Bedřich Jonáš, který se poslední ranou v rychlých běžících nepochopitelnou hodnotou zásahu šest připravil o možnost bojovat ve čtveřici nejlepších o medaile.

Švecová otěhotněla, do Ria nejede

Ostatním reprezentantům se už tolik nedařilo. Jen puškařka Nikola Mazurová ukázala, že ke špičce patří i v malorážce i ve vzduchovce. Start v olympijském Rio má prakticky jistý.

Druhé puškařské místo pro OH vybojovala loni na ME Lucie Švecová. Ta se však „vzdala“ šance střílet na olympiádě z prozaického důvodu – otěhotněla. Česko má pro Rio pět účastnických míst, čtyři vybojovali reprezentanti Dukly: David Kostecký a Libuše Jahodová v brokových disciplínách, Nikola Mazurová a Lucie Švecová v pušce. O jedno místo tak Dukla zřejmě přijde, protože za Švecovou nemá momentálně adekvátní náhradu.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Petr Černocho

Januš zaokrouhlil rekord na 110

Střelec plzeňské Dukly Miroslav Januš je nejen stále aktivní legendou disciplíny běžící terč, ale také historicky nejúspěšnějším sportovním střelcem na světě. Na mistrovství Evropy ve vzduchových zbraních v Györu vybojoval svoji 110. medaili z velkých soutěží. Počítány jsou olympijské v, světové a evropské šampionáty. Ve třiačtyřiceti letech ještě nekončí, i když je už víc trenér než závodník.

110 Janušových medailí:

	zlato	stříbro	bronz
Celkem	45	27	38
OH	0	0	1
MS	14	8	6
ME	31	19	31

Na závodech Světového poháru vybojoval dalších dvacet medailí (7 – 6 – 7).

Jubilejní medaili jste získal jako člen bronzového týmu v disciplíně 30+30 ran. Co pro vás tenhle světový rekord znamená?

Především se tomu číslu divím... Samozřejmě je to příjemné. Víc než ten počet medailí mě těší, že jsem ve svojí kariéře něco dokázal a mám zkušenosti, které rád předávám mladým. Ti si dokáží zjistit, čeho

vůbec ten Januš dosáhl. A respektují pak, co jim říkám a učím je.

Nejmladší v bronzovém družstvu byl David Pokorný, junior, který vás a Bedřicha Jonáše měl v podstatě doplnit, abyste mohli v týmové soutěži vůbec startovat. Je zisk medaile z tohoto pohledu překvapením?

Dá se to tak říct... Na muže měl velmi nízké výsledky, ale střílel stabilně, bez velkých výkyvů, tak jsme ho vzali jako třetího. Nikdo lepší ani v tu chvíli nebyl k dispozici, když dlouholetý člen týmu Josef Nikl skončil. V případě Pokorného jsme vycházeli z předpokladu, že když my dva s Bedřichem nastřílíme to, co běžně dokážeme, nebo raději ještě přidáme nějaký bodík, a on zastřílí

svůj průměr, na který jsem ho jako trenér připravoval, pak by to mohlo na bronz vyjít. David je ohromný dřič, učí se, poslouchá a jde stále nahoru. Na zlaté Rusy zatím nemáme, to by musel střílet o dvacet bodů víc. S ostatními už jsme se za určitých okolností měřit mohli. Nakonec z toho byl jeho osobní rekord a dokázal, že úspěšné družstvo dělá ten třetí.

Vy prý jste ale také neměl před šampionátem nejlepší formu. Přišla až v Maďarsku?

Optimální formu ve vzduchovce už nemám pět let. S přibývajícím rokem mi slabne zrak a už na terč tak dobře nevidím. V malorážce, díky většímu zvětšení, jsem na tom mnohem lépe. Na vzduchovku do Györu jsem jel v podstatě do počtu, řekněme jako dvojka. A ono to vyšlo. Takový výsledek jsem netrefil už skoro pět let.

V Györu vám chyběl kousek k boji o individuální medaili...

To byl můj nejlepší výsledek ve vzduchovce za posledních pět let. Šampionát se mi v tomto ohledu po létech docela povedl. V malorážce ale mám k medailím přeci jenom blíž. Na loňském mistrovství Evropy mi chyběl k medaili jeden bod a přišel jsem o ni až v rozstřelu. Když vám chybí desetinka bodu, abyste se rozstřeloval o zlato, zamrzí to, ale pořád to znamená, že jste nahoře. Mně ty rozstřely na dvě rány moc nejdou a asi to lepší nebude. Není to totiž jen o očích, ale zejména u vzduchovky o pohybu. Už zkrátka nejsem nejrychlejší a už ani nebudu (úsměv).

Před dvěma roky jste hovořil o ukončení kariéry. Co změnilo vaše rozhodnutí?

Dohodli jsme se s velitelem plzeňské Dukly Bohumírem Pokorným, mým trenérem z dob největší slávy českého běžícího terče, že budu ještě pokračovat a připravovat mladé kluky, kteří by měli o běžící terč zájem. Jedním z nich je jeho syn David, další dva střílí zájmově a zkusíme i dvě děvčata. Chceme u nás udržet tuto disciplínu, dokud to bude možné. Trénuji také pistoláře, i když jsem pistolové disciplíny závodně nestřílel. Nenačím je techniku spouštění, ale připravím je psychicky na závod, naučím je míření.

Pořád jste ale i ve vzduchovce v Györu skončil nejlépe z týmu. Mluví se o tom, že by se právě vzduchovkový běžící terč, jako závod smíšených dvojic, mohl vrátit do olympijského programu. To by vás nelákalo?

Jako trenéra by mě olympiáda určitě lákala. Ale jako závodníka? To už těžko, i když já se řídím pořekadlem: Nikdy neříkej nikdy. Nejsem však moc velký optimista, že by se to povedlo. Byl jsem u toho, když se běžící terč střílel pod olympijskými kruhy v Aténách naposledy. V každém případě by znovuzřízení do olympijského programu pomohlo vzkříšení této disciplíny. Přibyly by finance, mohli bychom znovu nabírat děti, byly by lepší podmínky pro trénink. Pomohlo by to i Dukle, která táhne běžící terč sama. U toho bych byl rád. Jsem věčný, že mám možnost dál střílet a hlavně zůstávám u střelby jako trenér. Mě tahle práce s mladými ohromně chytla, naplňuje mě a baví, zejména když vidím, jak jdou výkonnostně nahoru. Když po závodech, v němž uspěli, přijdou a řeknou, že zkusili to, co jsem jim řekl a ono to fungovalo, je to moc příjemný pocit. Možná krásnější, než když vyhrajete medaili.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Ivana Roháčková

DVAKRÁT křišťálový glóbus

Skvělým úspěchem skončila sezona pro Ester Ledeckou. V zimě oslavila triumf v celkovém hodnocení Světového poháru v alpském snowboardingu, vyhrála i pořadí v paralelním obřím slalomu, v němž ovládla všechny tři závody. Navíc si jí svět všimnul i při její premiéře mezi světovou špičkou ve sjezdovém lyžování.

Na snowboardu jezdila Ester Ledecká jako královna. Před posledním závodem Světového poháru ve Winterbergu měla v čele pořadí alpského snowboardingu takový náskok, že jí stačilo na potvrzení celkového triumfu čtyřicetkrát místo, tedy míň než postup z kvalifikace.

I proto, že ve vysíláče dostávala zprávy o zaváhání soupeřek na zrádné trati, v boji na čas o postup do vyřazovacích jízd v paralelním slalomu ve Winterbergu jela na jistotu a sedmá příčka jí bohatě stačila. Nakonec vůbec nevadilo, že vypadla po souboji – na setinu

vyrovnaném – s Rakušankou Meschikovou už ve čtvrtfinále.

„Ač jsem se poslední dva roky blížila, tak mám radost. Tenhle závod jsem si krásně užila. Myslím, že je to pěkná tečka za letošní sezonou na snowboardu,“ hodnotila Ledecká, která v osmifinále ve Winterbergu symbolicky vyřadila Rusku Tuděgeševovou, která ji před startem teoreticky jako jediná mohla ohrozit.

Prostor k útoku v celkovém pořadí si Ledecká připravila bezchybnými výkony v paralelním obřím slalomu. Už v prosinci vítězně začala v italské Carezze, kde také poprvé

představila světu svou novou komiksovou kombinézu se značkou svého alter ega STR.

„Všichni, co se o ní zmínili, tak vždycky jenom kladně. Všem se ten nápad strašně líbil. I mně hrozně pomohla. Bavilo mě v ní závodit, i krásně vypadá. Akorát jsme s bráhou říkali, že přes písmena STR je číslo. To budeme muset do příštího roku vymyslet,“ svěřila se Ledecká.

Po Novém roce pak vyhrála také ve slovinské Rogle a nakonec v únoru v tureckém Kayseri, kde si třetím vítězstvím zajistila i triumf v pořadí paralelního obřím slalomu, a domů si tak vezla svůj první křišťálový glóbus.

„Je hodně velký, vůbec nevím, jak mě s ním pustí do letadla,“ smála se Ledecká. „Dám si ho mezi ostatní trofeje v mé pohárové místnosti, která se už hezky zaplňuje.“

Další trofej už byla v té chvíli na cestě a v závěrečném závodě snowboardové sezony ve Winterbergu Ledecká svou misi dotáhla.

„Mám z toho samozřejmě strašnou radost. Je to výsledek za celou sezonu. Hrozně jsem si přála, abych jednou tenhle velký glóbus vyhrála. A vůbec jsem nečekala, že se to stane hned čtvrtý rok, kdy jezdím světák,“ radovala se Ledecká, která tak dovršila svůj výstup celkovým pořadím. Předloni skončila třetí, vloni druhá.

Splnila tak svůj hlavní cíl sezony, pro který obětovala i účast na juniorském mistrovství světa ve sjezdovém lyžování v Soči.

„Je škoda, že Ester na juniorské mistrovství světa nejede. Mám za to, že by v Soči mohla útočit na medaile,“ mrzela její absence předsedu Úseku alpských disciplín Aleše Krýzla.

Jsem na sebe docela pyšná

Vloni vyhrála mistrovství světa, letos dotáhla k triumfu Světový pohár v celkovém pořadí i v hodnocení paralelního obřím slalomu. Ester Ledecká sbírá úspěchy a z těžkých křišťálových glóbusů měla velkou radost.

Jak úspěchy letošní sezony hodnotíte?

„Je to výsledek za celou sezonu. Hrozně jsem si přála, abych jednou tenhle velký glóbus vyhrála. A vůbec jsem nečekala, že se to stane hned čtvrtý rok, kdy jezdím světák.“

Jak je ten glóbus těžký?

„Je hodně těžkej. Je to tak akorát, ale kdybych ho celou dobu měla držet nad hlavou, tak nevím, asi budu muset zoposilovat...“

Umíte tenhle triumf porovnat s tím loňským, když jste získala titul mistryně světa v paralelním slalomu?

„Těžko říct, to se asi takhle nedá srovnávat. Mistrovství světa je jenom jeden závod, tohle je výsledek z celé sezony, kterého si vážím strašně moc. Jde o to se v každém závodě umístit dobře. To se mi letos povedlo. Takže jsem na sebe docela pyšná.“

Křišťálový glóbus za paralelní obřím slalom jste v tureckém Kayseri vyhrála zrovna o víkendu, kdy slavil narozeniny váš dědeček a hokejový internacionál Jan Klapáč. Březnový velký křišťálový glóbus může být dárek k vašim jednadvacetinám, ne?

(smích) „Už se to blíží, tohle je docela dobrý dárek.“

Ledecká však i tuto zimu naznačila, že jí cesta sněhové obojživelnice vyhovuje. Bodovanými umístěními zazářila hned při své premiéře v lyžařském Světovém poháru v Garmisch-Partenkirchenu, body si nakonec připsala čtyřikrát. Na konci úspěšné přelomové sezony ji ale trochu zradilo zdraví: nejprve musela odřeknout lyžařské Světové poháry kvůli bolavým zádům a pak i vyléčit nachlazení.

Text: Martin Hašek (Sport)

Foto: Ivana Roháčková

Návrat do špičky

Nebyla to pro ni snadná zima, ale snowboardkrosařka Eva Samková se v ní vrátila na úspěšnou vlnu. Po poolympijské sezoně, v níž ji trápily následky zranění, dala dohromady sérii parádních výsledků, jimž kraluje druhé místo na X-Games a boj o vítězství ve Světovém poháru.

Od euforie k bolavému procitnutí často nebývá moc daleko a Eva Samková to začátkem prosince poznala v úvodním závodě Světového poháru. V rakouském Montafonu byla druhá v kvalifikaci a v trénincích zářila. Pak ale zabrala ve startovní bráně první vyřazovací jízdě a vykloubila si rameno.

„Taková klasika. Já jsem zase zabrala na startu a vypadlo mi rameno. Po nějakých třech, čtyřech vteřinách se vrátilo,“ líčila Samková, která má vrozené potíže s hypermobilními klouby.

Situaci v Montafonu navíc ztížila angína, která její tělo oslabila. Problém vyvážila měsíční přestávka před pokračováním sezony. Samková se před klíčovou fází zimy dala do kupy, i když tréninkové manko po následující léčbě angíny už nedohnala.

Koncem ledna ale byla dostatečně fit, aby v německém Feldbergu v prvním závodě suverénně vyhrála a v tom druhém jí jen jedna technická chyba stála účast ve velkém finále. Do coloradského Aspenu na X-Games ale Samková odlétala se zvýšeným sebevědomím, které také v prestižním závodě prodala.

V Aspenu vyhrála kvalifikaci, suverénně prošla semifinálovou jízdou a i ve finále to dlouho vypadalo, že míří za vítězstvím. Rozhodující klopenu zatáčku vyjela kvůli delšímu rádiu svého prkna vnější stranou a americká soupeřka Lindsey Jacobellisová ji vnitřkem předjela. Samková nakonec dojela těsně druhá.

„Vypadalo to, že jsem ji pustila, ale takhle to bylo v plánu. Pak jsem měla o to větší rychlost,“ vysvětlovala Samková. „Chyba přišla až potom na cílové rovince před posledním skokem, kde jsem asi spíš měla vyjet mimo ní a šlapat boule sama vedle ní. Lindsey říkala, že byla vepředu a modlila se, abych ji nedohnala, že slyšela, že jsem za ní. Bála se... Jsem ráda, že se to změnilo. Dřív jsem se já bála Lindsey...“

Pozitivní náladu si Samková udržela i do dalšího průběhu sezony. V ruském Sunny Valley znovu vyhrála. Jako cenu dostala na hlavu královskou korunku a vrátila se do hry o celkový triumf ve Světovém poháru. Už tam ale bylo znát, že Samkové schází promaroděný konec podzimu.

„Trať byla velká a poměrně náročná a Evka ne všechny jízdě vedla. Ve finále jela nejlepší jízdou, ale je znát handicap z výpadku v tréninku na podzim,“ hodnotil reprezentační trenér Marek Jelínek.

Pro vývoj boje o Světový pohár byl důležitý víkend ve švýcarském Veysonnaz. Samková měla potíže v začátcích jízd. Tlačení start, který kvůli svým ramenům musí používat, pro ni znamenal ztrátu. Navíc znovu bojovala s únavou. Přesto v prvním závodě skončila třetí a jako průběžně vedoucí závodnice seriálu získala žlutý trikot. Druhý den o něj po čtvrtém místě přišla a rozhodovalo se v posledním závodě sezony ve španělském středisku Baqueria Beret.

Samková ve Španělsku vyhrála kvalifikaci, v první čtvrtfinálové jízdě bez potíží dojela do cíle jako první

a nejrychlejší byla také ve svém semifinále. Moioliiová, která držela nejvyšší počet bodů, v jízdě o postup do finále upadla a dala české snowboardistce šanci na celkový triumf. Italka však jízdou o páté místo vyhrála, což znamenalo, že Samková musela zvítězit ve velkém finále, aby disciplínu ovládla i v pohárovém seriálu.

České reprezentance se ale v poslední jízdě hrubě nevydařil start, když si opět v rozjíždkách vyhodila rameno a i když na rovince bojovala, do první zatáčky vjela jako poslední. Zhruba v polovině trati se dokázala posunout na třetí pozici, v cílové rovince se protlačila na druhé místo, ale na vítězství ve Světovém poháru to nestačilo. Samková prohrála rozdílem 40 bodů.

„Je to skvělý. Já jsem nadšená. Předchozí tři dny byly krušné, nebyla jsem na tom psychicky dobře. Proběhly změny v trati, takže jsem se probrala a začala jsem jezdit. Když Moioliiová nepostoupila do finále, bylo to blízko, ale i tak jsem nadšená. V životě jsem na stupních ve světáku nebyla,“ uvedla závodnice Dukly Liberec.

Její dosavadním maximem v celkovém hodnocení seriálu bylo čtvrté místo. Na stupně vítězů ve Světovém poháru vystoupila poddesáté v kariéře.

„S levým ramenem už to dál nešlo, pořád vyskakuje, po dohodě s lékařem v dubnu půjdu na operaci,“ padlo rozhodnutí pro příští sezonu, jak skoncovat s problémy s rameny. „Pořád je tejpuju, letos jsem za sezonu spotřebovala sedmdesát metrů pásky, navíc používám ortézu a chrániče, takže si připadám jako zbrojnoš. A stejně to občas vypadne. Právě rameno taky není dobré, to budu oblepovat a posilovat dál, a až si řekne, půjdu na operaci taky. Je to lepší než se pořád obávat, jestli rameno vypadne, nebo ne,“ oznámila třiatřicetiletá olympijská vítězka.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Finále ve Špindlu skončilo bronzem

Šárka Pančochová si vybojovala na největším svátku snowboardingu ve finále Světového poháru ve Špindlerově Mlýně třetí místo. Z vítězství se poprvé v kariéře radovala Němka Silvie Mittermüllerová. Letošní vítěžkou disciplíny slopestyle se stala olympijská šampionka ze Soči Američanka Jamie Andersonová, která v Krkonoších nestartovala.

Pančochová, vítězka freestyleového Světového poháru i slopestyle z předloňské sezony, postoupila na Snowjamu ve Svatém Petru do finále z šestého místa v kvalifikaci. První jízdou jela na jistotu, na skoku předvedla otočku o 720 stupňů s chycením prkna, i když kratším, a po dojezdu si spokojeně

zatleskala. Od rozhodčích dostala 65,03 bodu. Ve druhé jízdě předvedla stejné prvky jako v první, ale zlepšila provedení a získala 67,99 bodu. Přesto klesla na třetí místo, protože se před ní dostala Britka Ormerodová (70,37). Hned na začátku třetí jízdy po jednom z triků spadla, a tím ztratila

možnost ještě si bodově polepšit. Naštěstí ji žádná ze soupeřek už nepředstihla. „Jsem moc ráda, že se mi zadařilo a před domácím publikem jsem zajela super výsledek. Mým cílem bylo skončit na stupních vítězů, a to se mi splnilo,“ řekla spokojená Šárka. V konečném pořadí Světového poháru (po 4 závoděch) obsadila 10. místo.

Big Air ze 43metrové rampy

Letos v únoru si pětadvacetiletá Pančochová, která jezdí ve Světových pohárech převážně závody ve slopestyle a občas v U-rampě, vyzkoušela dva starty v Big Airu. Premiéru si odbyla v Bostonu, kde na stadionu baseballistů Red Sox skončila čtrnáctá v konkurenci 21 snowboardistek. „Byl to skvělý zážitek startovat na Fenway stadionu, dokonce nám Red Sox půjčili i šatnu. Pro Šárku to byl první městský Big Air. Měla dobře našlápnuto, ale oproti tréninku v závodě neodjela čistě backside 720, což byla škoda. Mohla být i medaile,“ zhodnotil závod trenér Martin Černík.

Rampa byla vysoká zhruba 43 metrů a přesahovala osvětlení stadionu. „Byla mega velká a podmínky nebyly jednoduché, foukal ledový nárazový vítr, hlavně nahoře na startu a rozjezdu,“ popsala Pančochová.

To ve druhém startu v kanadském Québecu se jí dařilo lépe. Jediné místo jí dělilo od stupňů vítězů. Juniorské mistryni světa v Big Airu z roku 2008 skvěle vyšla kvalifikace, skončila třetí a postoupila do šestičlenného finále. V tom ale neodjela čistě ani jeden ze tří skoků, získala v součtu 71,50 bodu, ale na třetí Španělkou Castellatovou jí 20 chybělo.

Text a foto: Ivana Roháčková

Tomáš Portyk

Portyk slavil juniorský titul, Dvořák návrat do závodní formy

Miroslav Dvořák

Sezona severské kombinace se dá shrnout do dvou témat. Prvním je zlatá medaile z juniorského mistrovství světa a druhým comeback domácí jedničky po nepříjemné nemoci. Oba členové Dukly se zapsali do Světového poháru 2015/16 – dvacetiletý talent Tomáš Portyk skončil šestadvacátý a o devět let starší Miroslav Dvořák tři příčky za ním.

I když dvacítku Tomáš Portyk dovršil teprve nedávno, startoval letos už na šestém juniorském šampionátu, zkušenosti má i ze dvou MS dospělých a olympiády v Soči. Na vystoupení v rumunském Rašnově se dlouhodobě připravoval a šampionátu uzpůsobil i další program.

„Měl jsem perfektní servis a byl maximálně připravený,“ vyprávěl rodák z Jilemnice o životním úspěchu, který se však na konci února zrodil až na druhý pokus, v němž sdruženáři po skoku absolvovali běh na pět kilometrů. V prvním závodě s během na 10 km měl smůlu – při doskoku upadl. „Byl jsem potlučený, a tak jsem ze závodu raději odstoupil a soustředil se na odvetu.“

Ta byla specifická v tom, že její skokanská část byla kvůli silnému větru zrušená a do běhu se startovalo podle provizorního skokanského kola. „Závod se mi povedl, cílem jsem probíhal sám a mohl si vychutnat nadšení české výpravy. Je to zatím můj největší úspěch. Jsem šťastný, že jsem to dokázal,“ líčil mladý lyžař radostné okamžiky, které znásobily další výsledky jeho kolegů – Lukáš Daněk byl čtvrtý a Ondřej Pažout desátý.

Ve SP se Tomáš Portyk nejlíp umístil v prosinci na desáté příčce v Ramsau. V té době si však musel připadat jako sám voják v poli, protože od začátku sezony byl v elitním seriálu jediným českým sdruženárem. Miroslav Dvořák se totiž začal po infekčním onemocnění teprve pozvolna vracet ke sportu. Od září měl zdravotní problémy a pořád se cítil unavený. „Dlouho se

Sdruženáři sezony 2015–2016. Nejlepším trenérem byl vyhlášen Marek Šablatura. Mezi závodníky uspěl Tomáš Portyk (druhý zprava), vyhrál nad Miroslavem Dvořákem a Ondřejem Pažoutem. Ten je ale nejlepším juniorem

nevědělo, co mi je. Nakonec se po důkladném vyšetření přišlo na to, že mám mononukleózu,“ sdělil diagnózu, která znamenala absolutní klid a dietu.

Až začátkem prosince mohl začít s lehkým tréninkem na běžkách, po novém roce se připojil k reprezentačnímu družstvu a v první půlce ledna si poprvé skočil z můstku. „Potom jsem se začal objevovat ve světových pohárech, ale zkraje jsem jen skákal.

Závod s během jsem absolvoval poprvé na konci ledna v Seefeldu, ale v únoru přišla forma, když jsem se v Lahti dokázal protlačit na osmé a dvanácté místo,“ dodal Miroslav Dvořák, který se stal i mistrem republiky a už se pochopitelně těší na příští sezonu. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Běžci na lyžích PABĚRKOVALI

Kdeže loňské, či spíše předloňské sněhy jsou. Lukáš Bauer na stříbro z mistrovství světa mohl v nedávno skončené sezoně jen vzpomínat. Zranění a nemoc ji české jedničky hodně pokazily. Nic z mezinárodního pohledu vysloveně velkého však neukázali ani jeho kolegové z Dukly Dušan Kožíšek a Martin Jakš. I přes cinknutí několika drobnějších cenných kovů lyžaři běžci spíš paběrkovali.

Bauer: Zatím nejsem rozhodnutý

Osmatřicetiletý Lukáš Bauer už před sezonou naznačil, že by mohla být poslední ve Světovém poháru, a pokud ano, tak by to mělo být loučení na úrovni, hodné držitele medailí ze všech velkých akcí. Vstup

do Světového poháru v jeho loňské části se nevydařil a zlomenina žeber pak plány definitivně nabourala. Ani v Novém Městě na Moravě to nebylo nic oslnivého.

Když se chtěl znovu rozjet, položila ho nemoc. Na lepší časy se zabýsklo začátkem února, kdy se postavil na start 65 km dlouhého Kaiser Maximilian Laufu v Seefeldu

a doběhl osmý! „To byl dobrý výsledek na to, že jsem do závodu šel vlastně z gauče bez potřebné přípravy,“ říká vcelku spokojeně. A v březnu bylo ještě lépe. Ve Ski Tour v Kanadě vybojoval sedmácté místo. Sezónu pak dokončil dlouhými „laufy“. Co bude dál? „Rozum říká skončit, srdce chce závodit. Co se týká Světového poháru v příští sezoně, teprve se rozhodnu. Určitě se budu věnovat svému týmu v dálkových bězích a pár jich odjedu,“ pravil přesvědčivě.

Kožíšek: Adrenalinové stříbro

Ani Dušan Kožíšek nezářil. Na stupních vítězů stál v mezinárodních závodech, zlatý byl v Kremnici, bronzový v Ostravě. Světový pohár ho v podstatě minul. V březnu ale vybojoval stříbro v adrenalinovém závodě Red Bull Nordix v kanadském Lake Louise, a to už se počítá, protože se jedná o mezinárodně uznávaný, velmi náročný závod. Reprezentant Dukly dokonce sahal po zlatu...

„Trať byla skvěle připravená, nicméně opravdu hodně náročná. Byla tam spousta skoků, které vyhazovaly vysoko, a nebylo lehké to ustát. Dlouho jsem vedl, ale poslední boule mě tak rozhodila, že jsem to prostě neustál a spadnul. Naštěstí jsem se postavil rychle na nohy, takže mě předjel jen jeden závodník. I za druhé místo jsem moc rád,“ přiznal Dušan Kožíšek.

Jakš: Mimo desítku jsem nespokojený

O nepříliš vydařené sezoně může mluvit i Martin Jakš, který na rozdíl od kolegů absolvoval seriál Světového poháru. „Když nejsem v desítku, nikdy nejsem spokojený,“ tvrdí už řadu let. Tohle předsevzetí naplnil v lednu ve Val di Fiemme na patnáct kilometrů klasicky. Přidal ještě několik umístění do dvacítky, ale k úplné spokojenosti je daleko.

Medaile z akademického mistrovství a menších závodů pak posbíralo trio mladíků Jonáš Bešťák, Jakub Gráf a Miroslav Rypl. Duklákům se nedařilo ani na mistrovství světa do 23 let v rumunském Rasnově. Zkrátka tahle sezóna nepatřila k blyštivým, ale co nebylo letos, může být příští rok.

Text: Karel Felt (Právo)
Foto: Eda Erben

Veteráni se ZLEPSILI

Zkušení skokani Dukly s letitými zkušenostmi se od nové sezóny museli učit novým kouskům. Světové skoky se posunuly směrem k létání a parta kolem Jakuba Jandy se snažila trendu přizpůsobit. Vysvědčení je pozitivní. Tým se oproti loňsku zvedl a jednotliví závodníci se dočkali i osobních úspěchů.

„Oproti tomu, co dělali předtím, jsme změnilí techniku. Zvládli to, měli lepší sezonu,“ hodnotí reprezentační trenér Michal Doležal. „Je potřeba pracovat na letu, na postavení lyží, celkovém rozložení těla a využití plochy. Nejdřív jsme se zaměřili na nájezdové postavení, což zvládli perfektně. Pracovali jsme fakt intenzivně a musím je pochválit.“

Jádro reprezentačního týmu skokanů tvoří parta veteránů z Dukly. Každý z nich se v sezoně ukázal. Jakub Janda byl devátý v Lillehammeru, k desítku se přiblížil i v Bischofshofenu a ve Willingenu. Lukáš Hlava byl patnáctý v Nižném Tagilu a Jan Matura se dočkal tradičního novoročního povzbuzení v Innsbrucku (15.), ve Willingenu byl jedenáctý, v Kuopii mu útok na desáté místo pokazilo druhé kolo.

„Celkově se jim všem dařilo na můstcích s mírnějším rádiem. Pracovali jsme na nájezdové pozici a na těchto můstcích to vycházelo,“ říká Doležal.

Po vydařených závodech na začátku roku odjžděl tým v nadějně náladě na světový šampionát v letech na lyžích v Kulmu. Tam se nakonec v individuálním závodě srovnali Jan Matura, Tomáš Vančura a Lukáš Hlava od 22. do 24. místa. V týmovém závodě za přispění Romana Koudelky skončili Češi šestí.

„Nepřevdli jsme, na co máme. Někomu navíc nevyšly podmínky. Reálně bylo porazit Poláky, ale skončili o kousíček před námi. To je sport,“ hodnotil Doležal.

Příjemnou zprávou leteckého mistrovství světa byl nástup devatenáctiletého mladíka Tomáše Vančury, který se v Kulmu uvedl skokem dlouhým 222 metrů.

Vančura přitom ještě před rokem patřil k severské kombinaci, kde se mu však dlouhodobě dařilo spíš na můstcích než v běžecské stopě.

„Byl jsem spíš dobrý skokan, pak byla jen otázka času, kdy přestoupím ke skoku. Mohl jsem to udělat už o rok dřív,“ vyprávěl

Vančura, který od minulého jara zhubnul sedm kilo. „Přes léto jsem měl s váhou docela problém. Byl jsem z toho špatný, že jsem nemohl zhubnout. Ale jak přišlo hodně závodů i soustředění, tak to šlo samo. Teď už si to nějak udržuju.“

Skokanský tým se po ztrátách dvou významných úsekových sponzorů dostal do finanční krize, z níž mu pomohla pomoc armádního střediska.

„Bez Dukly bychom neměli vůbec žádnou letní přípravu. Tam jsme museli hodně kalkulovat, dvakrát jsme si s těmi staršími kluky museli vybrat soustředění, abychom si vařili,“ líčí Doležal. „Vařili jsme já a Radek Židek, který je vyučený kuchař. Byly vývárky, omáčky i maso. Klukům ale nejvíc chutnalo chilli noc carne z plechovky...“

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

▲ Lukáš Bauer

Martin Jakš ▼

Krýzl držel jako jediný Čech prapor v alpských disciplínách

Jediným českým sjezdařem, který bodoval ve Světovém poháru, byl v uplynulé sezoně Kryštof Krýzl. Nasbíral 57 bodů, což ho řadí na 99. příčku, a poté, co takřka nezávodil a později ukončil kariéru Ondřej Bank, držel pražský rodák jako jediný Čech prapor v alpských disciplínách.

Bodovat se mu podařilo v devíti závodech SP a ve třech disciplínách: obřím slalomu (5x – 43 body), kombinaci (3x – 12 b.) a super obřím slalomu (1x – 2 b.). Díky tomu má za sebou nejuspěšnější sezonu od roku 2012. Svěřenec italského trenéra Daniela Fahrnera se ale tentokrát neprosadil ve slalomu. „Hodně jsem doplácel na vysoká startovní čísla. Během sezony jsem

Andrea Zemanová

Kryštof Krýzl

sice prokazoval dobrou formu – po čtyřech letech jsem získal třetí místo v závodech Evropského poháru, ale v elitní konkurenci jsem ve slalomu na body nedosáhl, i když to často bylo těsné,“ krčil rameny lyžař Dukly. Překvapením skončilo první vystoupení Kryštofa Krýzla v sezoně při SP v Beaver Creeku. S nejvyšším startovním číslem dojel devětadvacátý v Super G. Nejlepšího výsledku pak dosáhl v únoru v japonském středisku Yuzawa Naeba, kde skončil devatenáctý v obřím slalomu. „Jelo se mi skvěle, hlavně první kolo bylo úplně super,“ říkal o jízdě, v níž se startovním číslem 38 zaznamenal 19. čas.

Od druhého kola očekával posun vpřed, ale po jeho jízdě pořadatelé závod přerušili a začali upravovat rozměklou trať. „Když se začalo zase jezdit, tak kluk hned po mně dosáhl výrazně lepšího času než všichni, co už byli v cíli. Škoda že úprava neproběhla přede mnou, ale musím zůstat skromný. Být devatenáctý je pro mě úžasné,“ vykládal jezdec slyšící na přezdívku Kitan.

Ke kvalitnějším výsledkům v příští sezoně by mu měl pomoci triumf v Južno-Sachalinsku. Na závěr sezony tam ze čtyř závodů třikrát zvítězil, jednou skončil druhý

a v každém startu si vyjel pořádnou porci FIS bodů. „Ve slalomu a obřáku by mi to mělo zajistit startovní číslo okolo třičítky a z toho se dá na body už dobře útočit,“ liboval si po závodech Asijského poháru.

Skikrosařkám sezonu ovlivnila zranění

Na bílých stránkách bylo slyšet i o skikrosařkách. Andrea Zemanová slavila v prosinci druhý nejlepší výsledek kariéry, když ve SP v Innichenu dojela pátá. Třidvacetiletá dcera bývalého slavného sjezdaře Bohumíra Zemana toho dosáhla díky výhře v malém finále. Lépe se umístila jen před rokem, kdy byla v Aare druhá. Sezonu ovlivnila zlomená žebra, a tak celkově obsadila 19. příčku. Její o tři roky starší kolegyně Nikol Kučerová vstoupila do sezony kvůli loňské operaci kolena se zpožděním. Nejlépe se jí vedlo ve Watlesu, kde dojela patnáctá, v celkovém hodnocení SP jí patří 28. místo.

Text: Milan Novotný
Foto: archivy Andrey Zemanové a Kryštofa Krýzla

Juniorův čtyřbob vyjel světový bronz

O největší úspěch v ledovém korytu se postarali v uplynulé sezoně mladí bobisté na juniorském mistrovství světa. Kvarteto ve složení Dvořák, Šindelář, Kopřiva a Nosek vybojovalo v lednu v německém Winterbergu bronzové medaile, což v této kategorii znamenalo pro Česko historický triumf.

Juniorův věk má v bobech oproti jiným sportům odlišné parametry. Závodů se totiž zúčastňují sportovci do 26 let, a tak bude mít v příští sezoně trio z letošní bronzové čtyřky šanci na medaili navázat. „Naším cílem bylo zlepšit loňské šesté místo, a proto jsme z medaile nadšeni,“ vyprávěl člen Dukly Jaroslav Kopřiva.

„Před závodem to vypadalo, že bychom mohli skončit čtvrtí, ale hned v první sérii rozjížděk havaroval druhý německý bob a díky tomu jsme se posunuli na bronzovou příčku,“ vysvětlil pětadvacetiletý Kopřiva, který ve čtyřbobu zastává pozici na „levém křídle“, což znamená, že sedí na třetím místě. S kolegy dokonce útočili na stříbro, ale Rakušané ho nakonec uhněli, zlato získala první německá posádka.

Kromě Kopřivy jsou v Dukle ještě Jan Stokláška a Dominik Suchý a všichni jsou brzdaři. Posádky se sestavují podle aktuální formy a tudíž je ve čtyřbobech větší šance na zařazení. „Roli hraje i to, že naše technika je zachovalá a je na ní použitý solidní materiál. Prostě jedou,“ prozradil Dominik Suchý.

Největší úspěch v seniorech přišel na ME ve Svatém Mořici, kde posádka Vrba, Suchý, Stokláška a Nosek vybojovala deváté místo. „V tomto složení jsme v podstatě jezdili celou sezonu a osmé místo nám uteklo o jedinou setinku. Ve dvojkách jsme

s pilotem Dvořákem dosáhli alespoň dílčího úspěchu, když jsme měli druhý nejrychlejší start, ale v cíli to stačilo na osmnácté místo,“ dodal Suchý.

Brože zklamaly nové nože i saně

Do sáňkařské sezony šli dukláci optimisticky. Bratři Lukáš a Antonín Brožovi sehnali nové skluznice na sánky, které si pořídili o rok dřív. Chtěli konkurovat špičce a v přípravě se zdálo, že jim to pofrčí. Jenže hned zkraje vystřízlivěli. Časy byly horší, než předpokládali, prohrávali i s mladší českou dvojkou Kvíčala-Kudera a vůbec nevěděli, co s tím.

„Zkoušeli jsme všechno možné, dokonce jsme nasadili staré skluznice, ale k ničemu to nevedlo. Po Novém roce jsme se proto vrátili ke starým saním i nožům. Byl to trochu risk, jelikož jsme na nich neměli nic natrénováno, ale chtěli jsme uspět na vrcholech sezony,“ pověděl Lukáš Brož směrem k mistrovstvím Evropy a světa.

„Už od prvních závodů se starou technikou jsme poskočili o pět míst, na světě jsme byli třináctí a v Evropě devátí,“ měl důvod aspoň k částečné radosti. Na závěr sezony pak byli Češi vybráni na test nové dráhy pro ZOH 2018 v Pchjongčchangu. „Testy se ale Korejcům nepovedly, nefungovalo

chlazení, a tak jsme týden strávili alespoň v posilovně a pasivní prohlídkou dráhy,“ uzavřel sáňkař ze Smržovky.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková a archiv bobistů

Vizitka Lucie Leišové

Datum narození: 26. října 1995
Sport: dálkové plavání (zimní i bazénové)
Trenér: Jan Mašek
Klub: I. PKO
Středisko: ASC DUKLA (od prosince 2015)
Záliby: plavání, posilovna, běh, četba, historie
Povolání: studentka Fakulty sociálních věd UK

PLAVECKÉ ÚSPĚCHY

Dálkové plavání:

- zdoání Gibraltarského průlivu (2014)
- zdoání Vltavy z Českých Budějovic do Prahy (2015)
- medailistka Českého poháru v kategorii žen (2012–2015)
- 1. místo v závodě na 40 km (2015)

Zimní plavání:

- 5x 1. místo v závodech Českého poháru v kategorii žen (2015–2016)
- vicemistryně ČR na 750 m prsa (2016)
- bronz z mistrovství světa v Rusku (2016)

Bazénové plavání:

- vícenásobná medailistka na MZ (2009–2015)
- 3x finále na MČR dorostu

Světový bronz z ledové tříště

Před koncem minulého roku byla zařazena do Armádního sportovního centra DUKLA oddílu různé jedna z nejlepších dálkových plavkyň světa dvacetiletá Lucie Leišová. V osmnácti letech zdolala jako čtvrtá Češka Gibraltarský průliv. V polovině března ze zimního mistrovství v plavání v Rusku se vrátila s bronzovou medailí a pátým místem.

Desáté mistrovství světa pod hlavičkou asociace IWSA (International Winter Swimming Association) bylo poprvé v historii pořádáno v Rusku. Plavalo na něm 800 mužů a více než 450 žen. Většina účastníků byla ze zahraničí, soutěžící přijeli celkem ze 42 zemí světa. V silném ledu byl vyříznutý bazén s deseti plaveckými drahami o délce 25 m. Věkový rozdíl mezi nejmladším a nejstarším plavcem byl více než 80 roků.

Výzvou pro Lucii na šampionátu v Tumeni byly i extrémní přírodní podmínky. Teplota vody byla půl stupně pod nulou, venkovní teplota klesla dokonce až k minus deseti.

„Jediné, co mě trochu vykolejilo, bylo to, že pořadatelům bazén zamrzal. Když pak ráno rozbíjeli led, zůstávala na něm taková dost ostrá tříšť a jelikož jsem plavala vždycky ráno, mám úplně pořežané ruce.

Doufám, že se to zahojí,“ řikala po návratu plavkyně.

Na mistrovství nastoupila do dvou závodů – na 200 metrů volný způsob obsadila páté místo a na 450 m získala bronz časem 7:03,53 min.

Vyrovnat se s teplotním rozdílem patří k tomu nejnáročnějšímu, co dosud v plavání podstoupila. Přitom i v extrémních podmínkách mohou obléknout jen plavky, které nesmí být z neoprenu, aby někdo neměl výhodnější pozici. Maximálně mohou přidat brýle a koupací čepici.

„Sice jsem se moc neklepala, ale když mi rozmrzaly ruce, byla to bolest jako nikdy v životě. Ještě tři dny po závodech jsem neměla cit v konečcích prstů,“ dodala Lucie Leišová.

Lucie plave od předškolních let, posledních pět se věnuje dálkovému plavání

a téměř rok také zimnímu. Za největší plavecký úspěch považuje přeplavání Gibraltarského průlivu, které jí prý změnilo život.

„První, co mě napadlo, byl kanál La Manche, ale musela bych si tři roky počkat, než by mi dali termín. Tak jsem se ohlížela jinde a narazila na Gibraltar.“ Uplavat musela 25,5 kilometrů po trase z Tarifa do Benzúnu, vyrazila 5. 7. 2014 v 7 hodin, do cíle doplávala za 6 hodin 42 minuty.

„Dávala jsem rozhovory, poznávala nové lidi a naskytly se mi neuvěřitelné příležitosti. Měla jsem tu čest setkat se s britským princem Edwardem, vystoupit v Show Jana Krause nebo se stát ambasadorkou projektu Sport pomáhá.“ A také vymyslet charitativní projekt s názvem Vltava 2015, kdy ve spolupráci s Kontem Bariéry uplavala 180 km po Vltavě, aby pomohla vybrat finanční prostředky pro ty, kdo je potřebují.

„Letos v červnu chci ještě zkusit La Manche. Pak asi trochu s plaváním zvolním. Zároveň bych chtěla dokončit knihu, která by měla být snad i vtipným ohlédnutím za Gibraltarem,“ prozradila další plány nová členka Dukly Lucie Leišová.

Text: Ivana Roháčková
Foto: archiv Lucie Leišové

Splnil si ŽIVOTNÍ SEN

Petr Kopfstein po dvou úspěšných sezonách v divizi Challenger postoupil letos do čtrnáctičlenného pole nejlepších světových pilotů. V březnu absolvoval svoji premiéru v kategorii Master Class. V úvodním závodě nového ročníku Red Bull Air Race ve Spojených arabských emirátech zůstal sice bez bodového zisku, ale zklamaný se z Abú Dhabi nevrátil.

Jak hodnotíte své první vystoupení v kategorii Master Class?

Jsem spokojen. Moje taktika byla založena na bezpečném letu, což se mi podařilo splnit. Postup přes Japonce Yoshimu v prvním kole tohoto závodu byl možný jen v případě jeho hrubé chyby. Vzhledem k tomu, že před vstupem do trati znal můj čas, nemusel riskovat a letěl na jistotu.

Celý seriál se skládá z osmi závodů. S jakým záměrem do nich chcete vstupovat?

Především chci zdůraznit, že létat v Master Class je to nejcenější, čeho jsem chtěl dosáhnout. Bez nejmenší nadsázky – splnil jsem si svůj životní sen. Nejprve se chci v této elitní společnosti rozkoukat, hodně se lecťemu přiučit, létat bezpečně a zároveň i rychle. O umístění zatím moc neuvažuji, ale kdybych skončil do desátého místa, určitě by převládala spokojenost.

Jak velký je časový rozdíl mezi piloty na prvním a posledním místě?

Dělí je od sebe jedna, nejvýš dvě vteřiny. A potřebné zkušenosti, které špičkoví

piloti mají, nelze nasbírat ze dne na den. Budu se tedy hlavně učit a snažit se, abych byl pro tento nádherný seriál přínosem.

V čem je největší rozdíl mezi třídami Challenger a Master Class?

Především v zázemí. Piloti nižší kategorie nepotřebují vlastní tým a letadla jim na závody půjčuje organizátor. Já jsem si koupil stroj Edge 540 V3 od Martina Šonky. Ten loni skončil v tomto seriálu na čtvrtém místě a podařilo se mu získat letadlo od slavného Maďara Bessenyiho, který uzavřel svoji kariéru.

Už jste si na své letadlo zvykl nebo ještě potřebuje nějaké úpravy?

Několikrát jsem ho před odletem do Emiratů testoval a samotný závod mi potvrdil, že musíme ještě trochu doladit nastavení a také váha není ideální. V každém

případě však jeho získání považuji za největší změnu v mém leteckém životě. Technologicky je to nejlepší, co se v současnosti vyrábí. Nic lepšího pořídit nelze. Mimo chodem v Red Bull Air Race se také stalo poprvé, že by stroj Edge někdo prodával.

Jaký je program letošního seriálu a na které závody se nejvíc těšíte?

Čtyři závody se uskuteční v evropských zemích, jeden v Japonsku a na závěr dva ve Spojených státech. Ten poslední v říjnu v Las Vegas. Pro mě budou určitě všechny nádherné. Především na známé trati s velkým převýšením 23. dubna v rakouském Spielbergu a potom v červenci v Budapešti. Mimo jiné i proto, že při nich určitě nebude chybět početná obec českých diváků.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

HÁZENKÁŘI po čtvrtstoletí v semifinále EP

Dukla opět píše historii a zároveň prožívá velikou euforii. Po dlouhém čtvrtstoletí se její házenkáři prokousali do semifinále evropského poháru, kde je čeká portugalské mužstvo ABC/UMinho z Bragy. V březnu se o postup ze čtvrtfinále Challenge cupu utkali s belgickým celkem KV Sasja HC a ukázalo se, že i když se jedná o evropský pohár číslo 3, jsou hráči současné generace schopni navázat na úspěchy slavných předchůdců.

Vídeňský los Vyzývacího poháru nasměroval dukláky letos už podruhé do Belgie. Tentokrát zamířili do Antverp, kde sídlí KV Sasja. Tam sehráli skvělou partii, když remizovali 27:27. Příznivý nerozhodný výsledek zajistila v závěrečných vteřinách branka čtyřicetiletého Daniela Čurdy, který je hrajícím sportovním ředitelem klubu.

Pražská odvěta ve vršovickém Edenu byla házenkářským svátkem. Dukla se v nedělním velikonočním večeru před vyprodaným hledištěm čítajícím 1 200 diváků opírala o bezchybného gólmána Tomáše Petržalu. Dlouho držel čisté konto a poprvé lovil míč

v síti až v osmé minutě. Jenže po chybách v útočné fázi se dostali Belgičané do třígólového vedení. V tu chvíli to s postupovými ambicemi Pražanů nevypadalo růžově, ale pak trenéři pozměnili obrannou taktiku a Petržala byl opět neprůstřelný.

Po přestávce se blýskl čtyřmi góly veterán Čurda, což nastartovalo zvyšování náskoku. „To bych na hřišti radši umřel, než nevyužít takovou šanci,“ smál se házenkář, který působí mezi hráči mladšími o deset i dvacet let v roli jakéhosi žolíka, i když tento výraz nerad používá. „Mým úkolem je uklidnit hru, přinést zkušenosti a reagovat

na změnu tempa hry. Samozřejmě mohou být na palubovce jen omezený čas, protože za kluky zaostávám v kondici a hlavně rychlosti.“

Dukla Praha měla ve druhém poločase lepší pohyb, vycházely jí útočné akce, platila na Belgičany tvrdost a ukázalo se, že má i o něco lepší fyzickou. „Jak jsme Belgičanům ve druhé části utekli o čtyři pět gólů, už se zápas hrál v naší režii. Měli jsme i víc sil a také stabilnější kádr, zatímco u nich všechno stálo jen na pár hráčích,“ vykládal těsně po výhře 29:23 reprezentant Milan Kotrč.

Jeho kolega Jakub Kastner si po závěrečném hvizdu s ostatními spoluhráči vychutnával skvělou atmosféru a divácké oslavy postupu do vysněného semifinále. „Je fantastické, že jsme zvítězili a vyprodali Eden. To se nám při evropském poháru ještě nikdy nepovedlo,“ radoval se neústupný bojovník. „Pro mě je to něco neuvěřitelného, to se nedá jinak popsat. Před takovou kulisou se nám hraje úplně skvěle. Fanoušci nás jednoznačně hnali dopředu. Náš výkon se zvednul, s takovou podporou jsme o sto procent silnější.“

Cesta Evropou začala pro Duklu v listopadu ve třetím kole proti kyperskému A.S.S. Spes, který dokázal před lety Pražany z poháru vyprovodit. Po dohodě klubů se oba zápasy uskutečnily v hale v Edenu a rozhodnuto bylo už po sobotním utkání, v němž Dukla nad devatenásobným kyperským šampionem jasně zvítězila 32:15. Odvěta o den později už byla jen formalitou 26:20.

V únoru se Dukle v osmifinále postavil belgický klub HC Visé BM. V domácím prostředí skončil poločas remízou, ale pak se

naplno rozjel dobře promazaný duklácký stroj koučovaný Janem Josefem a výsledkem byla velice nadějná výhra 38:27. V belgické odvěti jeho svěřenci sice prohráli 30:33, ale to bohatě stačilo. Pak už přišel na řadu zmiňovaný dvojzápas s antverpským klubem Sasja.

„Semifinále evropského poháru pro nás znamená obrovský úspěch. Na to se tady čekalo opravdu hodně dlouho. ABC/UMinho je pravidelným účastníkem Ligy mistrů a bude to nesmírně těžký protivník. Je totiž kvalitativně někde jinde. Mnohem dál než Dukla, ale my tenhle celek známe. Před rokem nás vysoko porazil, jenže jsou to také jenom lidi. Pokusíme se o nemožné a uvidíme, jak se nám taková konfrontace vydaří,“ slíbil trenér Josef směrem k semifinálovým zápasům, které se uskuteční 23. dubna v Braze a 1. května v Praze.

Z českých týmů se od roku 1993 v evropských soutěžích nejdál dostala Karvíná, která si koncem 90. let dvakrát zahrála čtvrtfinále Poháru EHF a jednou Městského poháru. Pohárovým maximem Dukly je po rozdělení Československa účast ve čtvrtfinálové skupině Ligy mistrů v sezóně 1994/95. Před rokem 1989 Dukla třikrát vyhrála někdejší PMEZ. V nejprestižnější pohárové soutěži slavila triumf v letech 1957, 1963 a 1984, přičemž u toho posledního byl současný asistent trenéra Jiří Kotrč.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Stříbrný zázrak z Melbourne

V roce 1945 se stal Václav Machek poprvé mistrem Československa ve sprintu

Olympijská medaile je snem mnoha generací sportovců už více než sto let. Splní se však pouze hrstce vyvolených. Z československých cyklistů se splnil jen rovnému tuctu závodníků. Jediným Východočechem mezi nimi je pardubický rodák Václav Machek, který získal v roce 1956 v australském Melbourne stříbro v závodě tandemů s Ladislavem Foučkem.

Shora Václav Machek, Ivan Theissig a Karel Machek na pardubickém oválu (1953)

V poválečném období měla československá dráhová cyklistika dva vynikající sprintery. Souboje Václava Machka s Jaroslavem Cihlářem byly hlavním magnetem lákajícím diváky do hledišť velodromů. Na přelomu čtyřicátých a padesátých let se oba podělili o většinu domácích mistrovských titulů na klopených betonových drahách...

„Byli jsme velkými kamarády, ale na dráze se z nás stali velcí soupeři,“ vzpomíná na svého protivníka Václav Machek. Zatímco on vynikal spíše výbušností a silou, Cihlářovými přednostmi byla chytrost a vytrvalost. Pardubický cyklista byl v poválečném období stálým členem československé reprezentace a pravidelným účastníkem světových šampionátů. Pravidelně se umísťoval na přelomu čtyřicátých a padesátých let v anketě sportovců Československa po boku Emila Zátópka a dalších

reprezentantů z jiných odvětví. Na domácích drahách šel od úspěchu k úspěchu, ale v zahraničí se mu tolik nedařilo.

„Všichni jsme měli málo zkušeností. Za rok jsme jeli třeba desetkrát do Polska, ale na Západ nás pustili jen na mistrovství světa nebo na olympijské hry. Tam jsme se hned v úvodních kolech střetli s mistry světa nebo hlavními favority, kteří nás vyřadili. Na olympijských hrách v Helsinkách 1952 jsem ve sprintu dosáhl jen na dvanácté místo,“ dodává Václav Machek, jenž se potkával na cyklistických oválech i se svým mladším bratrem Karlem. Ten zaznamenal výrazné vítězství pouze v roce 1953, kdy se stal mistrem republiky ve sprintu.

„Karel byl mezi cyklisty velice oblíben. Byl obětavý a dokázal každému pomoci. Jako aktivnímu jezdcí mu však chybělo trochu pověstného štěstí,“ vzpomíná na svého bratra s láskou starší Václav.

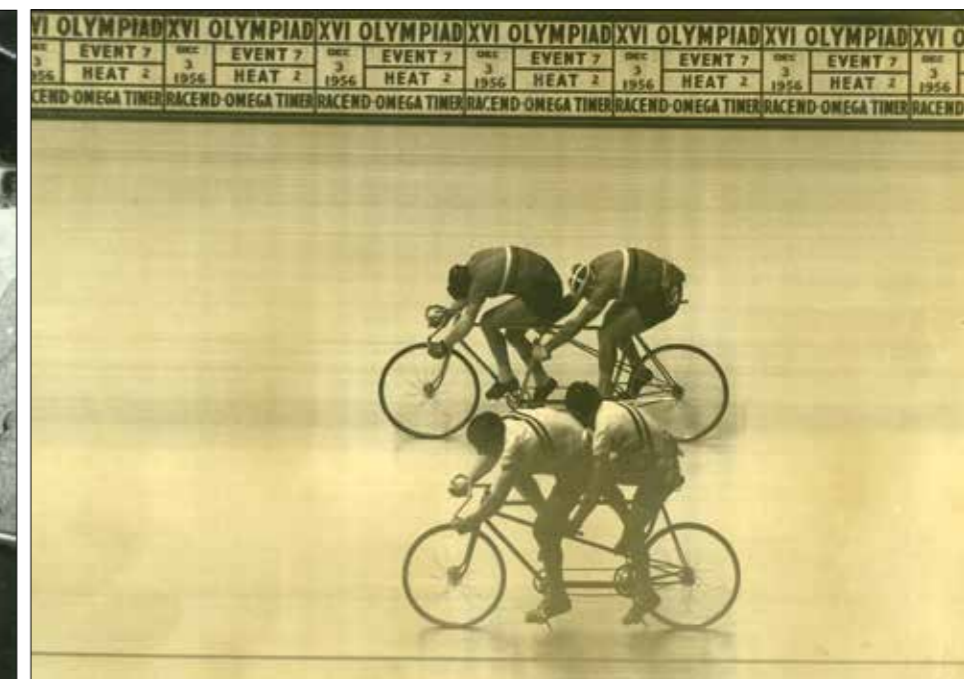
Největšího individuálního úspěchu se dočkal Václav Machek v roce 1953 při čtvrtém ročníku světového festivalu mládeže, který se konal v rumunské Bukurešti. Ve sprintu se probojoval až do finále. V něm porazil vynikajícího sovětského závodníka Grišina, který byl toho času rovněž mistrem světa v rychlobruslení, a reprezentačního kolegu Ladislava Foučka, zástupce nastupující generace československých sprinterů. Vrchol Machkovy kariéry však přišel v roce 1956. Olympijským hrám v australském Melbourne předcházela dvoměsíční příprava na milánské dráze Vigorelli a tandem Machek-Fouček na ní zajel nejlepší světový čas. Na základě tohoto úspěchu byl Václav Machek ve svých 31 letech s Foučkem nominován na olympiádu v Melbourne. Přesto do Austrálie neodjížděli v roli favoritů. Své ambice však naznačili vítězstvím nad skvělým italským tandemem

Machek s Foučkem po vítězství v Berlíně

Ogna-Pinarello a nakonec se sítím rozjízdek dostali až do finále. Jejich soupeřem byla domácí dvojice Browne-Marchant.

„Sice jsme je vyřadili v semifinálové jízdě, ale protože druhé semifinále Sovětů s Němci skončilo pádem a zraněním všech jezdců, postoupili do finále námi vyřazení Australané,“ vzpomíná Václav Machek a dodává: „Jízda o zlato byla především otázkou nervů. Nakonec nám chyběl k nejcennější medaili kousek štěstí. Prohráli jsme o šířku galusky.“ To sice zamrzí, ale olympijský kov se zapsal do cyklistické historie. Jaký to byl zážitek? „Obrovská atmosféra, plný stadion a bouřlivé finále s domácími Australany. Když jsme šli s Láďou Foučkem na stupně vítězů, všichni nás objímali. Bylo to krásné. Přišli nám popřát k stříbru i výborní Italové. Samotné závody i slavnostní ceremoniál přebírala australská televize. Na stožár stoupala vedle australské a třetí italské i naše červenomodrobílá vlajka. Byly to pro nás krásné okamžiky, protože jsme si uvědomili, že jsme přispěli ke slávě Československa. Navíc to bylo vůbec poprvé, kdy cyklisté z naší země přivezli olympijskou

Cílová páska finále OH 1956 – tandemy ČR versus Austrálie

Loňská oslava životního jubilea – zleva Josef Doktor, Václav Machek a Jiří Daler

medaili.“ Třetí svou olympiádu v Římě 1960 absolvoval Václav Machek již v roli trenéra dráhových cyklistů, kdy připravoval především tandem Mikulšica-Skvarenina. Svou aktivní „jezdeckou“ kariéru ukončil v roce 1958, když se stal o rok dříve trenérem Dukly Pardubice. Na místním velodromu prošla pod jeho vedením během následujících patnácti let celá řada pozdějších skvělých reprezentantů, např. olympijský vítěz ve stíhacím závodě jednotlivců v Tokiu 1964 Jiří Daler, mistři světa v tandemu Ivan Kučírek a Miloš Jelínek atd. Coby pardubický patriot odmítal zahraniční trenérská angažmá a zůstal věrný východočeské metropoli. Městem Pardubice byl v roce 2000 zařazen do desítky nejúspěšnějších sportovců dvacátého století spolu s hokejisty Vladimírem

Martincem, Dominikem Haškem, kanoistou Martinem Doktorem a dalšími.

Na konci roku 2015 oslavil své životní jubileum 90 let také ve společnosti dukláků. Nechyběl Jiří Daler, prezident Českého olympijského výboru v cyklistice Vladimír Holeček či bývalý kanoista, současný manažer Východočeského klubu olympioniků Josef Doktor. Dnes žije Václav Machek v kruhu rodiny ve svém milovaném městě, jež se pyšní sloganem Pardubice – město sportu, a vzpomíná na husarský kousek, který s Foučkem předvedli celému světu před 60 lety v australském Melbourne.

Text: Karel Machek
Foto: archiv V. Machka a Pardubický KURÝR

Sedmkrát na pódiu na čtyřech olympiádách

Nikdy v historii olympijských her se nestalo, aby manželský pár získal ve stejný den vítězství ve svých disciplínách. Navíc v rozmezí dvaceti minut. Až 24. července 1952 v Helsinkách se to podařilo vytrvalci Emilovi a oštěpaře Daně Zátokovým. Celý svět je tehdy obdivoval, hovořilo se o jejich úžasném triumfu. V našem časopisu si v letošním seriálu o zlatých armádních sportovcích dnes připomeneme nejen zmíněné hry ve Finsku, ale i starty této legendární dvojice na všech čtyřech olympiádách. Vybojovali na nich sedm medailí, z nichž pět bylo zlatých a dvě stříbrné.

1948 – LONDÝN

V běhu na 10 kilometrů byli favority Finové a jejich největším soupeřem měl být Zátok. Na startu se sešlo 30 vytrvalců z 18 zemí a finský světový rekordman Heino šel hned do vedení. Zátok zůstal ve středu pole a teprve po devátém kole začal postupně předbíhat jednoho soupeře za druhým, až dostihl výborného severana. Ten se sice okamžitě pokusil o únik, ale Emil ho zachytil a odpověděl mu svým trhákem, na který Heino už nereagoval a po 6 400 metrech vyčerpan vedrem vzdal. Zátok pak stále zvyšoval svůj náskok a do cíle nevidaným sprintem za nadšených ovací diváků doslova vletěl. Zvítězil v olympijském rekordu 29:59,6 a druhého Francouze Mimouna nechal za sebou o 48 vteřin! „Tízila mě odpovědnost, protože dosud žádný československý atlet na olympiádě nezvítězil. Spadl mi kámen ze srdce,“ ulevilo se Emilovi po jeho první cestě za zlatem.

Finále na 5 kilometrů se běželo za chladného a deštivého počasí. Vedoucí čtyřčlenná skupinka se dlouho držela pohromadě, ale v 3 600 metrech se začal vzdalovat Belgičan Reif a kilometr před cílem i Holanďan Slykhuis. Když pak měli 250 metrů před cílem na Zátok náskok 60, respektive 30 metrů, začal Emil svůj úžasný finiš. Hravě se dostal na druhé místo a nezadržitelně se blížil k Reifovi. Přes 60 tisíc diváků doslova šlelo nadšením, a přestože Belgičan byl v cíli o necelý metr dřív, tak u nich zvítězil

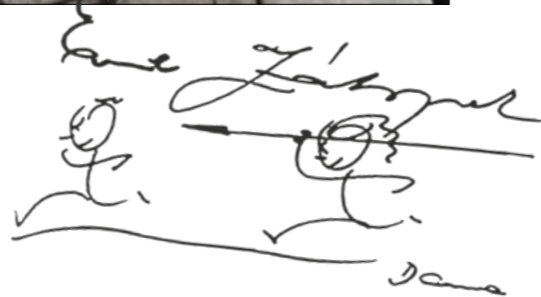
Zátok. „Je to mrzuté, nejsem spokojený, s finišem jsem měl začít dřív. Ale vezmu si z toho poučení, že nikdy nepřestanu bojovat, dokud nebudu v cíli,“ řekl Emil po závodě. „Kdyby byla trať o tři metry delší, tak bys zvítězil,“ těšil ho jeho dlouholetý věčný soupeř a kamarád Mimoun.

***

Dana se v Londýně představila ještě za svobodna jako Ingrová a výkonem 39,64 metrů obsadila sedmé místo, když ji od medaile dělilo dva a půl metru. „Byl to můj první soubor se špičkovými oštěpařkami a zároveň poslední start pod dívčím jménem. Po návratu z Londýna se totiž Emil mazaně „přes žvanec“ vetřel do přízně budoucí tchyně a proti svatbě nebyl ani můj otec. Paní Zátokové však bylo trochu proti srsti, že Emilek, narozený stejně jako já 19. září 1922, by mohl být trochu mladší než jeho žena. Když jí však moje matka řekla, že jsem se narodila v sedm ráno, tak se uklidnila a hned zdůraznila, že Emilek je starší, protože se narodil brzy po půlnoci. Byla tedy spokojená, že jejímu synovi patří primát v rodině,“ pamatuje si Dana.

1952 – HELSINKY

V běhu na 10 km byl Emil zpočátku ve druhé polovině třicetiletého pole, ale v sedmém kole se dostal do vedení a až do cíle nikoho před sebe nepustil. Jeho ostrým trháčkem dlouho odolával jen

Mimoun. V závěru ani on nestačil Zátokovu tempu a vůbec už ne jeho strhujícímu finiši, po němž protrhl pásku v olympijském rekordu 29:17,0 téměř 16 vteřin před Mimounem. „Na desítku jsem nastupoval jako favorit a tuto roli také splnil. Závod na 5 kilometrů však bude úplně jiný. Nejlepší výsledky na této trati má Němec Schade, skvěle připravený je Mimoun, velice rychlý je Belgičan Reif a nebezpečný Angličan Chataway. Ale já se nedám, budu bojovat aspoň o třetí místo,“ netajil po zisku první zlaté medaile své pocity.

Závodem století nazývali novináři až neuvěřitelnou pětikilometrovou bitvu špičkových světových vytrvalců. Emil byl dlouho předposlední, po dvou kilometrech sice vedl, ale vzápětí se o únik pokusil Reif, toho brzy předběhl Schade a velký nápor podnikli Chataway a Pirrie. Nasazené tempo nevydržel Reif, který vzdal. Na začátku posledního kola Emil výrazně zrychlil, ale už po pár metrech se třem svým soupeřům díval na záda. Před poslední zatáčkou však

vyrazil doslova k drtivému trháku a nezadržitelně se řítit k cílové pásce, kterou protrhl v olympijském rekordu 14:06,6. Druhý Mimoun, třetí Schade i po zakopnutí padající Chataway se stali jen diváky úžasného Emilova finišu.

„Jak zazněl gong do posledního kola, tak jsem do toho prásknul a pelášil. Ale do těch třech za mnou jako když střílí, za zatáčkou byli přede mnou. Tak jsem si říkal – tos tomu dal, zbude na tebe jen bramborová medaile. Ale půl kola před cílem vidím, jak soupeři pletou nohama. Hurá, nemůžu! A mazal jsem dopředu,“ často vzpomínal na tento skvělý závod. Za zmínku stojí i výrok druhého Mimouna: „Věřil jsem, že Zátok zvítězí. Je v takové báječné formě, že se proti němu nedá nic dělat. Je to čest být za takovým člověkem dvakrát druhý.“

Triumfální zlaté tažení korunoval Zátok v maratonu, který běžel vůbec poprvé. Na startu se sešlo přes 70 vytrvalců, mezi nimiž bylo i několik běžců ověčených vavříny z vrcholných mezinárodních soutěží. Téměř do poloviny trati tvořili čelo závodu jeho největší favorité: Angličané Peters a Cox, Švéd Jansson a Argentinec Corno. Na 20. kilometru už převzal vedení Zátok, sledován Janssonem. Angličané začali odpadávat a nakonec vzdali. Také houževnatý severan nestačil udanému tempu a na 35. kilometru bylo rozhodnuto. Navzdory zvyšující se únavě Emil svůj náskok neustále zvyšoval a do cíle přiběhl v nejlepším světovém čase 2:23:03,2 o více než dvě a půl minuty dříve než druhý Corno a o plně tři minuty před Janssonem.

„Bylo to přímo vznešeně krásné. Stadionem zněly slavnostní fanfáry a všichni diváci povstali, jako by vítali největšího hodnotáře. Posledních 300 metrů jsem dobíhal za takových ovací, že jsem docela zapomněl na svoji únavu,“ vždy se rád vrátil k tomuto triumfu a zároveň s častou

příchutí humoru vyprávěl: „Byla to běžecky docela náročná olympiáda, ale věřte mi, že ještě víc se naběhali novináři – za mnou. Prozradil jsem jim sice moji tajnou taktiku, s jakou jdu do každého závodu: běžet rychleji než ostatní. Ale pozvání do Ameriky na mítinky v zakoupené kryté aréně s klopenými zatáčkami a za zvuků ohlušující muziky jsem odmítl.“

***

Další zlatý kov do medailové sbírky rodiny Zátokových přidala Dana, které se podařilo zvítězit v novém československém i olympijském rekordu 50,47 m. O necelý půlmetr za ní zůstala Čudinová ze Sovětského svazu. „Když Emil nastupoval k závodu na pět kilometrů, tak jsem raději zůstala v šatně a omotala si hlavu dekou, abych nic neviděla ani neslyšela. Kdybych se na to drama dívala, tak by se mi nervozitou třásl ruce a nemohla ani házet. Věděla jsem, že musím zachovat klid, protože oštěpařské finále bylo na programu hned po těch pěti kilometrech. Když jsem vyšla ze šatny a dověděla se, že Emil vyhrál, zalila mě vlna štěstí, vzala oštěp, hned do prvního hodu vložila všechnu sílu i odvalu a poprvé v životě překonala hranici 50 metrů. Ještě předtím jsem však Emilovi nejen pogratulovala, ale hned mu vzala medaili a schovala do svého vaku, protože jsem věděla, jak rád rozdával ceny svým přátelům. Tehdy někteří novináři moje zlato spojovali s nadšením nad Emilovým triumfem, který jejich výroky často rád citoval. Vždy jsem mu říkala, ať tedy jde na Václavák, nadchne tam nějakou děvčičku a ta ať vyhraje olympiádu,“ směje se Dana.

1956 – MELBOURNE

Pro Emila to byly třetí a zároveň poslední olympijské hry. Po nedávné operaci tříselné kýly měl na pravém boku dlouhou jizvu, která prozrazovala jeho výrazně omezené tréninkové možnosti. „Nezůstával jsem však v úplné nečinnosti. Občas jsem se proběhl i uličkou v letadle,“ neztrácel nikdy svůj osobitý humor. Startoval jen v maratonu a na trať se chystalo 48 vytrvalců. „Díval jsem se na seznam přihlášených a je v něm nejméně dvacet atletů s lepším časem, než mám já. Budu rád, když se dostanu do první desítky,“ uvažoval před závodem. Díky obrovské vůli skončil na čestném šestém místě. Když přiběhl na stadion, tak do té doby sedící diváci vstali a s potleskem větším, než jakým vítali vítězného Mimouna, ho doprovodili do cíle. „Proti letům se nedá nic dělat, takže nejsem zklamaný. Bylo potřeba podat kvalitní výkon a ti, co doběhli přede mnou, ho předvedli,“ připomněl s obvyklou skromností.

***

Dana si večer před závodem šla vyzkoušet rozběh a své nářadí poslala desetkrát za hranici 50 metrů, což ji uklidnilo. „Bohužel jsem vystřílela oštěpařský prach. V závodech to bylo jen 49,83 a bramborová

medaile,“ vzdychala vždy i po letech, stejně jako po vzpomínce na výjimečnou zpáteční cestu. Francouzské letadlo, které mělo čs. výpravu přepravit do vlasti, mělo porouchané motory. Nikdo nemohl dát záruku, kdy bude připravené k odletu, a tak uprostřed nejistoty se přijala nabídka sovětské lodi Gruzie. Bylo 11. prosince a před olympioniky dvacet dní cesty oceánem.

„Někteří z nás hráli šachy, několik holek pletlo svetry, debatovalo se o všem možném a někoho postihla i mořská nemoc. Člověka nablízku jsme tušili jen jednou – na lidojedských ostrovech. Věrným průvodcem byl pouze mořský orel a náladu se nám snažili zlepšit věční šprýmaři delfini. Jedné noci bylo vidět majáky nedaleko Tokia a pak už loď vzala kurs směr Vladivostok, kde nás sice přivítal sníh, led a třesutý mráz, ale byl to nejkrásnější zážitek posledních tří týdnů, v nichž jsme strávili i vánoční svátky. Čekala nás sice ještě dlouhá cesta vlakem do Moskvy a pak letadlem do Prahy, ale konečně jsme byli doma,“ nezapomněla na strastiplnou cestu.

1960 – ŘÍM

Dva roky po olympiádě v Melbourne vytvořila Dana výkonem 55,73 m nový světový rekord a opět se stala mistrní Evropy. Emil už byl v atletickém důchodu a přál si, aby udělala totéž. „Já jsem však měla jiný názor, protože mně nechyběl pocit, že oštěpu teprve začínám pořádně rozumět. Projevovalo se to i ve výsledcích. Ve zmíněném roce 1958 jsem absolvovala 19 závodů a ve všech zvítězila, čímž jsem se nemohla nikdy pochubit. Bolelo mě sice koleno, ale dva roky do olympiády v Římě přece vydržím,“ věřila si i ve svých tehdejších 36 letech.

To se jí sice podařilo, ale do „věčného města“ neodjížděla v optimálním rozpoložení. „Ani olympijskou soutěž jsem nezačala úžasně. První hod byl příliš opatrný a druhý vyložený nevydařený. Teprve při třetím pokusu mně 53,78 m stačilo na druhé místo a tedy stříbrnou medaili,“ pamatuje si Dana, která ještě o rok později přehodila hranici 56 metrů a v 39 letech se stala třetí oštěpařkou světa. „Teprve v období kolem 40. narozenin jsem řekla: A dost!“, vzpomíná, ale ještě se vrací k jedné zvláštní návštěvě v Praze. „Jakýsi údajně japonský vědec přišel za námi s přístrojem, kterým měřil nohy a ze získaných údajů posuzoval sportovní předpoklady dotyčného. Emilovy výsledky ho potěšily, a když změnil moje nohy, tak mi naprosto vážně sdělil, že bych také mohla být talentovaná sportovkyně. Tak jsem mu řekla, že má pravdu, protože mám dvě olympijské medaile,“ dodává s úsměvem tato dnes třiadvacetiletá legendární atletka.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková
a archiv Dany Zátokové

Požádali jsme naše sportovce, zda by nám neodpověděli na nejčastější novinářskou otázku:

Jaké jsou vaše POCITY?

Dusi Canoe Marathon. Tři mocná slova, která, když slyším nebo vidím napsaná, ve mně ihned vyvolají celou řadu vzpomínek, zážitků, těžkých chvil plné bolesti, překonávání se, dřiny..., a ve stejné chvíli i nádherných pocitů z dosaženého výkonu a momentů radosti z vítězství. To vše navíc podtrženo zapsáním se do historických tabulek Dusi Canoe Marathonu jako první vítězný mezinárodní závodník a ještě jako žena.

Dusi Canoe Marathon je třídní etapový říční maraton v Jihoafrické republice, skrz domorodé údolí na řece uMsindusi a uMngeni, plné těžkých peřejí, jezů a dlouhých přeběhů čítajících zhruba 25 kilometrů v součtu.

Tuto 120kilometrovou štreku z Pietermaritzburgu do Durbanu jsem absolvovala potřetí. Startovala jsem v roce 2013, 2014 a 2016. První závod byl spíše seznamovací, následující rok už jsem přesně věděla, že opět stojím na startu nejtěžšího závodu, který jsem kdy absolvovala. Byla jsem o trochu lépe připravena bojovat o první příčky, ovšem řada trablů nám závod natolik ztížila, že jsem nakonec byla ráda, že jsem vůbec přežila. Po závodě jsem byla obohacena o 14 stehů v rozbitém koleni a hlavě, zlomené pádlo a horečku. Ani to nás však nezastavilo pokračovat a dorazit do cíle na druhém místě s pouhým 50vteřinovým odstupem za vítězkami. Alespoň jedno prvenství ten ročník – rekord trati v třetím dni závodu.

Letos se nám, mně a parťačce Abby Adie Solms, na deblkajaku splnil sen a v cíli jsme vystoupaly na nejvyšší stupínek. Vedoucí postavení jsme přítom nepustily od startu do cíle.

Opět mám pocit, že jsem si posunula práh bolesti, vytrvalosti i vůle. Tři dny po sobě člověk vstává ve 4 hodiny ráno a zažívá tříhodinovou nálož pádlování a běhu s 18kilovou lodí v 35stupňovém vedru. Často si říkám, že jsme šilenci, ale ten pocit v cíli za to stojí.

Takže maximálně připravená do krásně rozjeté sezony, mysl se přehodila na 500metrovou olympijskou trať a tělo to snad zvládne také.

Držte palce, Anička

ANNA KOŽIŠKOVÁ,
vítězka Dusi Canoe Marathonu

Foto: archiv Anny Kožíškové

Pořád mi to leží v hlavě. Proč jsem byl tak daleko? Nevím. Ani nevím, jak to popsat.

Střední a delší tratě jsou velice specifické a vždy dochází podle mě k takzvanému hluchému místu, možná vypnutí mysli, zatmění. Nevím. Snažím se na to přijít už osm let a před každým závodem se snažím pracovat na tom, aby se to už nestalo. Jenže opět a zase. Nastane pocit, kdy si myslíte, že to prostě třeba nemůžete ani doběhnout, nechutná to a nastane to vždy. Sám to nechápu. Zamýšlím se nad tím stále a pořád, protože v jednu chvíli se tenhle stav zlomí a já jsem jiný člověk. Přepnu do jiného režimu. Začnu finišovat a mé síly neberou konce. Opravdu nevím. Tohle je běh. Nikdy není dopředu jasno, jak to dopadne. Vždy to má zápletku. To je to, co je na tom krásné, proto to miluji. Co kdybych začal finišovat o kolo dřív? Mohl jsem vyhrát, ale také vytrhnout. Jak by to bylo, už se nikdy nedovíme. Moje jediná šance je zkusit to znovu. A já to zkusím. To bych nebyl já. I tak je to pro mne znovu obrovský úspěch. Troufám si říct, snad i ten nejlepší v mé kariéře.

Děkuji, Jakub

JAKUB HOLUŠA po závěrečném 150metrovém sprintu, po kterém vybojoval na patnáctistovce stříbrnou medaili na HMS

Foto: Ivana Roháčková

Na letošní světový šampionát v dráhové cyklistice jsem se moc těšil. Měl jsem za sebou tři měsíce skvěle naplánovaného a poctivě odpracovaného cíleného tréninku. Byla to radost! Zvlášť poslední týdny příprav na Mallorce jsem se cítil úžasně.

Tajně jsem tak doufal, že bych se mohl dobrým výsledkem v Itálii „sám pro sebe vrátit“ do absolutní světové špičky a třeba zkusit znovu bojovat o medaile.

Bohužel, v ten nejdůležitější den se mi to prostě nepovedlo...

Možná to byla přemíra snahy a motivace, daná nadějnými pocity z tréninku. Možná se mi nepodařilo formu naladit na ten správný den. Možná to byl prostě „den blbec“. Deváté místo ve stíhacím závodě, na který jsem se tak dlouho připravoval, pro mě bylo zklamáním. Aspoň v tu chvíli.

Dneska, s odstupem, už to vidím trochu jinak...

Vždycky jsem se snažil z každé prohry, z každého neúspěchu poučit. A udělám to i teď!

Prostě to hodím za hlavu a půjdu dál. Ty tři měsíce tréninku mi jeden nepovedený závod z těla nevymazal. Třeba se projeví později. Dobře si pamatuju skvělé pocity z přípravy a budu na nich stavět dál. Taký jsem si už trochu zanalyzoval, co bylo na MS špatně, a zkusím ty věci příště udělat jinak. Přeci jen, od úrazu se svým „novým“ tělem pořád ještě učím zacházet a příprava na každý důležitý závod je tak trochu improvizace. Takže vlastně díky za další zkušenost...

Mám teď před sebou silniční sezonu. Těším se na závody, které mě určitě posunou zase o kus dál. A těším se na další tréninky, které budou směřovat k tomu největšímu letošnímu cíli. A Rio mě – nás – čeká přeci až za půl roku! To už bude nějaké MS v Itálii zapomenuté... Teda doufám!

Tak se mějte krásně, díky za vaši podporu a nebojte, já to nevzdám, i když se zrovna nedaří!

Díky moc, Jirka

Foto: Ivana Roháčková

JIŘÍ JEŽEK po MS na dráze v italském Montichiari

Bývalým i současným sportovcům, trenérům, servisním pracovníkům... a všem, co jim Dukla přirostla k srdci a v tomto prvním čtvrtletí slaví narozeniny či významné životní jubileum, srdečně gratulujeme a děkujeme za významný podíl na úspěších armádní sportovní reprezentace.

Josef JELÍNEK, nar. 9. ledna 1941, fotbal

Člen legendárního reprezentačního týmu, který na mistrovství světa v Chile v roce 1962 vybojoval stříbrné medaile. Devět sezon oblékal dres tehdy bezkonkurenční pražské Dukly, se kterou vybojoval pět ligových titulů. Za svou kariéru odehrál 179 ligových zápasů, ve kterých vstřelil 43 gólů, a deset reprezentačních utkání, v nichž skóroval dvakrát. Kariéru ukončil v Nizozemsku. Více než 10 let pak pečoval o fotbalový trávník na Julisce.

Miroslav TULIS, nar. 23. ledna 1951, atletika

Držitel bronzové medaile z ME 1978 v Praze ve štafetě 4x 400 m, za Duklu Praha závodil v letech 1977–1978. Vytvořil čtyři čs. rekordy – po dvou na 400 metrů a ve štafetě na 4x 400 m. Reprezentoval v 19 mezinárodních utkáních (1970–1978), 12x zvítězil. Účastník MEJ 1970, ME 1971, 1974 a 1978, EHM 1973. Osobní rekord na 400 m má 46,33 s, na 200 m 21,28 s. Více než 30 let pracuje na Ministerstvu obrany ve prospěch armádního vrcholového sportu v oblasti financování a logistiky.

Zdeněk ČEŠPIVA, nar. 25. ledna 1941, motorismus

V Dukle působil 30 let, pětkrát získal titul mistra světa, třikrát mistra Evropy v enduro kubatuře 500 cm³ 1972, 1973 a 1975 – vždy na strojích Jawa. Zúčastnil se 14x soutěže legendární Šestidenní, v letech 1970 až 1974 člen Trophy teamu. Od roku 1976 dělal motokrosářům v Dukle mechanika, po ukončení studia několik let trenér.

Josef NEŠTICKÝ, nar. 25. ledna 1951, veslování

Účastník LOH 1976 Montreal (6. místo – osma), LOH 1980 Moskva (4. místo – čtyřka bez), ME 1973 v Moskvě (stříbrná medaile – osma). Šestkrát na MS: 1977 – 3. místo (čtyřka bez), 1978 – 5. místo (čtyřka bez), 1979 – 2. místo (čtyřka bez), 1981 – 4. místo (čtyřka bez), 1982 – 2. místo (čtyřka s) a 1983 – 5. místo (čtyřka s). Po skončení sportovní kariéry nějaký čas pracoval jako vedoucí mezinárodního oddělení na ÚV ČSTV.

Ladislav FALTA, nar. 30. ledna 1936, sportovní střelba

Stříbrný medailista LOH 1972 v rychlopalné pistoli, účastník LOH 1964 a 1968, mistr Evropy 1969 a 1971, vicemistr Evropy 1970, mistr světa 1970 a mistr Evropy 1965 ve velkorážním revolveru, držitel dalších medailí z evropských a světových šampionátů, světový rekordman.

Josef VEDRA, nar. 1. února 1956, atletika

Běžec, který začínal ve Zbrojovce Brno. Do Dukly Praha, za kterou závodil 8 let, přišel v roce 1976 k trenéru Liškovi, v letech 1985 a 1986 běhal za Spartu. Reprezentoval na 11 mezinárodních utkáních, 2x zvítězil. Stal se mistrem republiky na 800 a 1 500 metrů a ve štafetě 4x 400 m. Osobní rekord na osmistovku má 1:47,8 a patnáctistovku 3:40,93.

Vlastimil OUŘEDNÍK, nar. 10. února 1951, vodní slalomář

Několikanásobný mistr republiky ve vodním slalomu (K1 – kajak jednotlivců), na OH 1972 v Mnichově obsadil 21. místo, dvojnásobný účastník MS (1973 a 1975). Do Dukly Bechyně narukoval v 19 letech, od roku 1985 šéftrenér ASO vodního slalomu Dukla Brandýs nad Labem. V Dukle působil 43 let.

Petr ELIÁŠ, nar. 16. února 1951, cyklistika

Od 18 let cyklista výkonnostní úrovně. Od roku 1977 se věnoval přípravě mládeže v TJ Dukla Praha, po devíti letech se stal trenérem SDJ cyklistiky ASO Dukla, v roce 1996 ukončil trenérskou činnost jako vedoucí trenér. Od té doby pracuje na oddělení sportu ASC DUKLA.

Miloslav NETUŠIL, nar. 20. února 1946, sportovní gymnastika

Sportovní kariéru zahájil v TJ Slavoj Chomutov. Vojenská základní služba v letech 1965–1967 jej přivedla do Dukly Praha k trenérovi, trojnásobnému účastníkovi OH, Ferdinandu Danišovi. Účastník tří LOH: 1968 Mexiko – 4. místo ve víceboji družstev, 1972 Mnichov – odstoupil pro zranění, 1976 Montreal – 9. místo v družstvech, 25. příčka ve víceboji jednotlivců a 5. příčka ve cvičení na bradlech. Po ukončení aktivní reprezentace přešel na post reprezentačního trenéra ČSSR, kde setrval do roku 1989. Trénoval celkem 10 let – 2,5 olympijského cyklu a po celou dobu působil i jako mezinárodní rozhodčí sportovní gymnastiky.

František MRÁZEK, nar. 21. února 1946, motorismus

Účastnil se 12x Šestidenní, v letech 1970–1973, 1977 a 1978 člen Trophy teamu – Světová trofej, 5x mistr Evropy v enduro kubatuře 250 cm³ (Jawa) 1969 až 1973.

František RYDVAL, nar. 21. února 1946, lyžování

Skokan na lyžích, jeho trenérem byl legendární Miloslav Bělohožník. Účastník ZOH 1968 v Grenoblu, kde obsadil 27. místo na velkém a 12. příčku na středním můstku.

Karol DIVÍN, nar. 22. února 1936, krasobruslení

Ke krasobruslení ho přivedl jeho otec Antonín Finster, od devíti let ho učil základům krasobruslení a trénoval ho. V letech 1953–1956, kdy žil v Praze, byl členem ÚDA, kde v té době byly nejlepší tréninkové podmínky. Další dva roky byl vojákem základní služby v Dukle Praha. Poté se vrátil do Bratislavy. Celé desetiletí (1954 až 1964) patřil mezi evropskou a světovou špičku. V roce 1960 získal stříbro na ZOH ve Squaw Valley, na ZOH 1956 byl pátý a na ZOH 1964 v Innsbrucku čtvrtý. Na mistrovství Evropy získal 8 cenných kovů. Dvě zlaté medaile (1958, 1959), 2 stříbrné (1957, 1962) a 4 bronzové (1954, 1955, 1956 a 1964). Na MS 1962 v Praze získal stříbro a v poslední soutěži své kariéry, na MS 1964 v Dortmundu, vybojoval bronz. Svoji sportovní dráhu ukončil jako jedenáctinásobný národní mistr. Stal se z něho úspěšný trenér a po jistou dobu působil i jako rozhodčí při soutěžích profesionálů. Nyní žije v Brně.

Oldřich SVOJANOVSKÝ, nar. 9. března 1946, veslování

Do Dukly narukoval v roce 1966 a hned byl nominován na MS (4. místo – čtyřka s), účastník LOH 1968 (5. místo – osmiveslice). Po olympiádě jezdil spolu s bratrem Pavlem a kormidelníkem Petříčkem na dvojce s kormidelníkem a vybojovali 5. místo na LOH 1976, stříbrnou medaili na LOH 1972, titul mistra Evropy 1969 a 2. místo na ME 1971. V současné době pracuje ve vedení Českého klubu olympioniků.

Jiří PTÁK, nar. 24. března 1946, veslování

Šestinasobný účastník LOH (1968 – osma, 1972 – osma, 1976 – osma, 1980 – osma, 1988 – dvojka s, 1992 – osma). První medaili – stříbrnou – získal s osmou na ME 1973 v Moskvě, následovaly bronzová na MS 1977 a stříbrná na MS 1978 s dvojkou, pak přišly stříbrné se čtyřkou na MS 1982 a na MS 1989. V oddílu veslování Dukly pracoval nejprve jako tajemník, v letech 1995 až 2001 jako šéftrenér. V současnosti je vedoucím referátu služeb ASC DUKLA.

Jiří ULČ, nar. 29. března 1941, veslování

Úspěšný reprezentační trenér, který připravoval veslařské posádky na sedmnácti MS a pěti LOH od roku 1979. První reprezentační posádkou byl skifař Vladěk Lacina, který obsadil na OH 1980 4. místo. V letech 1986 až 1992 přivedl ženské veslařské posádky k řadě finálových umístění na MS a LOH (1990 čtyřka párová žen – bronz na MS). V letech 1993–1997 připravoval skifaře lehké váhy a s ním vybojovali tři medaile na MS. Od roku 2001 je trenérem v Dukle Praha, v letech 2002–2004 vedl posádku dvojky bez – Petr Imre, Adam Michálek –, se kterou vybojoval 6. místo na MS 2002 a 13. na LOH 2004.

Text: Ivana Roháčková

Hokejový střelec

Nejprve nechme hovořit statistiky: V československé nejvyšší hokejové soutěži odehrál za Duklu Jihlava 15 sezon, v nichž nastřílel nepřekonatelných 354 gólů v 524 zápasech, a sedmkrát zdvihl nad hlavu trofej pro mistra republiky. Reprezentační dres Československa oblékl ve 110 utkáních, v nichž vstřelil 56 branek, a zúčastnil se sedmi mistrovství světa (zlato 1972, stříbro 1965, 1966 a 1968 a bronz 1964, 1969 a 1973) a dvou zimních olympijských her (stříbro 1968 a bronz 1964). Jan Klapáč, rychlé pravé křídlo s přímým tahem na branku a excelentní střelec jihlavské Dukly i národního týmu, koncem února oslavil 75 let.

Hokejová cesta pražského rodáka vedla z druholigového Dynama Karlovy Vary do žlutočerveného jihlavského dresu, v němž zažil roky největší slávy Dukly, a pak i do státní reprezentace, s níž ve dvaasedmdesátém roce na šampionátu v Praze slavně získal světové zlato. Za své úspěchy nevděčí

ani tak pronikavému sportovnímu talentu, jako především tvrdé každodenní práci a tréninkovému úsilí. Velkou roli v jeho kariéře sehrála i prozíravost trenéra Jaroslava Pitnera, který jej zařadil do legendárního armádního útoku s bratry Jaroslavem a Jiřím Holíkovými. V tehdy uplatňovaném

systému hry plnil jako pravé křídlo roli koncového hráče a přihrávky svých spoluhráčů neomylně posílal za záda soupeřových brankářů.

Po skončení hokejové kariéry byl Jan Klapáč zaměstnán na MNO ČSSR v oddělení sportovní přípravy na Správě vrcholového a výkonnostního sportu ČSLA, v letech 1989 až 1997 působil jako velitel ASVS Dukla Praha a končil jako náčelník Armádního centra tělesné výchovy a sportu MO ČR. Současně pracoval i jako sportovní funkcionář. Byl členem předsednictva a předsedou matriční komise ČSLH a dodnes působí v návrhové komisi Sině slávy českého hokeje. Je jedním ze zakladatelů Klubu olympioniků a Českého klubu fair play při ČOV a členem správní rady České nadace sportovní reprezentace. Působil i v HC Hvězda Praha jako sekretář a později jako generální manažer.

A jak se Janu Klapáčovi daří dnes? „Přiměřeně věku. Občas se sice ozvou nějaké následky zranění z aktivního působení ve sportu, ale

v podstatě jsem spokojený. Relaxuji na chalupě a užívám si vnučat. Neznám lepší pocit, než když vám řeknou, že vás mají ráda, a myslí to upřímně.“ Skutečně, obě děti jeho dcery Zuzany a hudebníka Janka Ledeckého se vyvedly. Jonáš se věnoval závodně snowboardingu, ale pak v sobě objevil umělecké nadání, založil hudební skupinu a vystudoval výtvarnou školu. A snowboardistka Ester, závodnice Dukly Liberec, má přes své mládí za sebou řadu skvělých výsledků – loni se stala mistryní světa v paralelním slalomu, letos vyhrála SP v paralelních disciplínách.

„Ester je pohodářka, ale zároveň je velmi soutěživá. Za vším je především její úžasná tréninková píle a touha po vítězství. Vědomě pracuje na odstranění všech nedostatků a houževnatě jde za svým cílem,“ komentuje vnuččiny úspěchy Jan Klapáč, který se dlouhodobě podílí i na její přípravě: „Když začínala s lyžováním, začali jsme zábavnou formou rozvíjet její kondiční přípravu a zasněžovat ji do tréninkového procesu. Dnes má osvědčený program sportovní přípravy a já působím spíše jako její konzultant a poradce. Do technických záležitostí se jí však nepletu a nechávám to na odborníkovi.“ A jak prožívá okamžiky, když je Ester zrovna na trati? „Jsem šťastný, když dojde zdravá a dokončí závod. Dobré umístění mě pochopitelně těší, zejména když je ve spojení s dobrou reprezentací Dukly. Ale podle mých zkušeností je pro mě důležitější cesta, která ji k těm úspěchům dovedla.“

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Jan Klapáč se svou vnučkou Ester Ledeckou

Atletika

MČR – víceboje	29. 4. – 31. 5.	Praha
PMEZ	28.–29. 5.	Mursin
MZ – Zlatá tretra	20. 5.	Ostrava
MJO, DUKLA mítink	6. 6.	Praha – Juliska
MČR	17.–19. 6.	Tábor

Badminton

EH	16.–21. 6.	Baku
----	------------	------

Cyklistika

SPJ	14.–17. 4.	Montichiario
SP	18.–26. 4.	Cairns
ME MTB – cross	5.–8. 5.	Huskvarna
MZ		
Memoriál Moravce	18.–19. 6.	Brno
SP	20.–22. 5.	Ostende
MS MTB – maraton	26. 6.	Laissac
MS a MSJ MTB	28. 6. – 3. 7.	Nové Město na Moravě

Kanoistika

SP – maraton	8.–10. 4.	Pietermaritzburg
SP	27.–29. 5.	Račice
SP – dokvalifikace na LOH	20.–22. 5.	Duisburg
SP	3.–5. 6.	Montemor
ME	24.–26. 6.	Moskva

Lukostřelba

ME	23.–29. 5.	Nottingham
----	------------	------------

Moderní pětiboj

SP	31. 3. – 4. 4.	Řím
SP	14.–18. 4.	Keczkemet
SP – finále	6.–8. 5.	Sarasota
MZ	7.–8. 5.	Berlín
MMČRJ	14.–15. 5.	Praha, Poděbrady
MZ U19 Czech Open	28. 5.	Praha
MS	22.–29. 5.	Moskva
MEJ	6.–12. 6.	Drzonkow
EP U17	25.–26. 6.	Praha

Plážový volejbal

ME	1.–5. 6.	Biel
Evropská kvalifikace na LOH	23.–26. 6.	Stavanger

Sportovní střelba broková

SP	14.–25. 4.	Rio de Janeiro
SP	1.–11. 6.	San Marino
SP	17.–27. 6.	Baku
GP Hradec Králové	10.–12. 6.	Hradec Králové
MZJ	29. 4. – 6. 5.	Suhl

Sportovní střelba kulová

MEJ	12.–19. 6.	Talin
MZ – VC Osvobození	5.–8. 5.	Plzeň
MZJ HOPES	26.–29. 5.	Plzeň

Tenis

MT French Open	22. 5. – 5. 6.	Paříž
MT Wimbledon	27. 6. – 10. 7.	Londýn

Veslování

SP	14.–17. 4.	Varese
ME	6.–8. 5.	Brandenburg
SP a dokvalifikace na OH	23.–29. 5.	Luzern
MČR	25.–26. 6.	Račice
Primátorky	4.–5. 6.	Praha

Vodní slalom

ME	12.–15. 5.	Liptovský Mikuláš
SP	3.–5. 6.	Ivrea
SP	10.–12. 6.	Seo d'Urgell

Připravil: Ivo Novák

Foto: Ivana Roháčková

Se zlatým Maslákem a stříbrným Holušou gratulanti z ASC DUKLA Jiří Šimice, Vratislav Odvárko, ředitel ASC DUKLA plk. Přišćák a Miroslav Tulis z MO

MEDAILE – REKORDY – TITULY

sportovců ASC DUKLA za leden–březen 2016

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství světa	1	1	1	3
Mistrovství Evropy	1	–	3	4
Mistrovství světa juniorů	1	–	2	3
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
CELKEM	3	1	7	11

Tituly mistra ČR:

35 celkem (26 seniorských, 9 juniorských)

Český juniorský rekord:

Barbora Dvořáková, Kateřina Dvořáková, Tereza Semecká, Karolína Jirmanová (atletika, hala, štafeta 4x 200 m – 1:39,91 min)

Světový pohár (celkově):

1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní disciplíny celkem)
1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní obří slalom)
2. Eva Samková (snowboarding, snowboardcross)

Podrobné výsledky:
www.duklasport.czZajímavosti:
www.facebook.com/AscDukla

Připravila: Ivana Roháčková

Pavel Maslák

Jakub Holuša

Medailisté z HMS se svými trenéry

ESTER LEDECKÁ

Jednou si připlne
lyže, podruhé třeba
snowboard – na obojím
patří ke světové špičce

